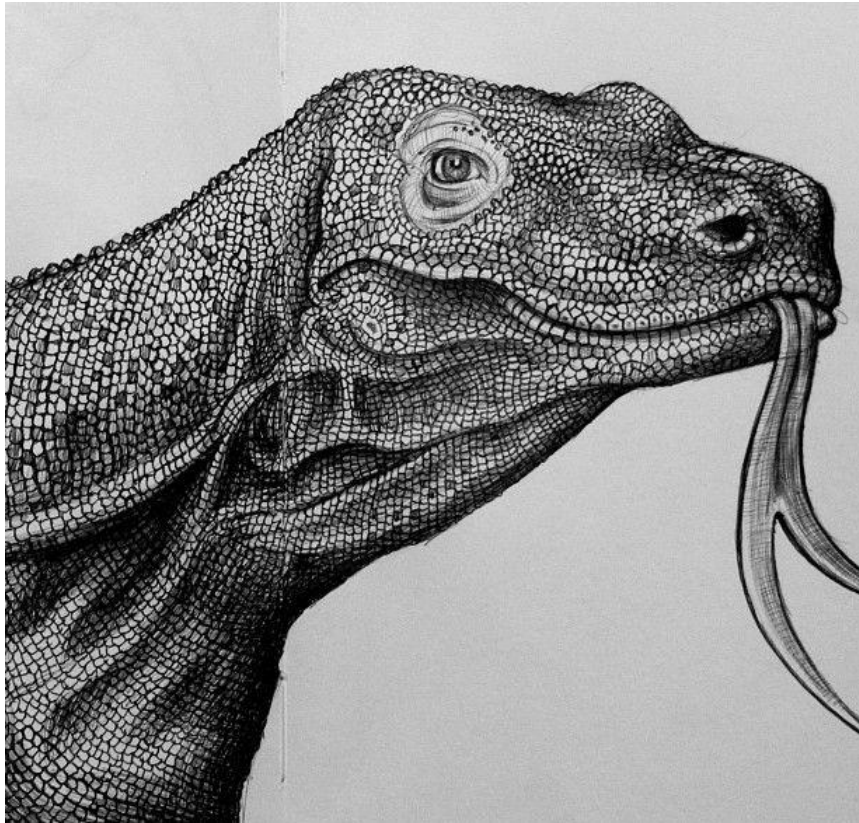

**Σχετικά με κάποια αναμασήματα ακαδημαϊκών
(και όχι μόνο) «κριτικών» πάνω στα κινήματα
ενάντια στον υποχρεωτικό εμβολιασμό**

(μέρος 2ο)

β' επαυξημένη έκδοση

συνέλευση ενάντια στη βιοεξουσία
& την κλεισούρα

Απρίλιος 2023

Για την εικονογράφηση της παρούσας μπροσούρας βασιστήκαμε σε μια ωραία ιδέα του Τζέημς Μήτσαμ που ανέπτυξε στο βιβλίο του *Καραντίνα στο νησί του Διαβολου (και άλλες ιστορίες)*.

Cujus regio ejus religio

[Ο ηγεμόνας καθορίζει τη θρησκεία των υπηκόων του]

Είναι γνωστό από παλιά ότι το κράτος δεν επαφίεται για τη διάδοση της προπαγάνδας του μόνο στους πληρωμένους και εξειδικευμένους υπαλλήλους του και στα media. Το θέαμα πρώην συντρόφων που έχουν καταντήσει άμισθοι οργανικοί διανοομενίσκοι του κράτους και μανιώδεις υποστηρικτές των πολιτικών του, αν και λυπηρό, δεν παύει να αποτελεί μια πραγματικότητα που όλο και πιο συχνά τη βρίσκουμε μπροστά μας.

Η αναφορά εδώ στη διαδικτυακή περσόνα γιώργος εγγελίδης που ήταν επί 13 χρόνια στην ομάδα *Τα Παιδιά Της Γαλαρίας* (ΤΠΤΓ) από την οποία έφυγε το 2015 για να φτιάξει την *Αντίθεση*.¹

Το θέαμα αυτού του πρώην συντρόφου γίνεται ακόμα πιο θλιβερό όταν καμιά μετρήσει το σύνολο των εναντίον μας υβριστικών χαρακτηρισμών στους οποίους κατέφυγε για να συνοδεύσει μια φτωχή σε επιχειρήματα ανάρτησή του στο ιδιωτικό προφίλ του στο facebook στις 28/6/2022.² Υποτίθεται ότι αυτή η ανάρτηση είναι απάντηση σε κριτική που του ασκήσαμε στο πρόσφατο βιβλίο μας³ για όσα είχε γράψει τον περασμένο Γενάρη εναντίον μας και εναντίον του βιβλίου της Durbach, το οποίο είχαμε παρουσιάσει στο ΑΚΝ στις 22/1/2022.

Δεν θα πρέπει όμως να εκληφθεί ότι όσα ακολουθούν προσιδιάζουν ή απευθύνονται μόνο στο συγκεκριμένο πρόσωπο γιατί, πέρα από την προαναφερόμενη ιδιαιτερότητα της προϊστορίας του, δυστυχώς αφορούν και πολλούς άλλους. Το συγκεκριμένο άτομο αντιμετωπίζεται από μας ως εκφραστής της κατάντιας μιας πάλαι ποτέ ριζοσπαστικής τάσης του α/α χώρου. Όσα ακολουθούν δεν συνιστούν κάποιο «ενδοκινηματικό» διάλογο, λοιπόν. «Ενδοκινηματικό διάλογο» ή μάλλον «ενδοκινηματική αντιπαράθεση» κάνουμε μόνο με όσους, ανεξαρτήτως πολιτικής ταυτότητας, έχουμε συνυπάρξει στο ίδιο κίνημα στους χώρους εργασίας μας ή στη γειτονιά μας. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, πρόκειται για την ευκαιρία που μας δίνεται να αποκαλύψουμε για μια ακόμα φορά τις μεθόδους που χρησιμοποιούν οι *συνοδοιπόροι του κράτους*, και ειδικά οι αυτοεπιφορτισμένοι με το πλασάρισμα των πρακτικών του με «μαρξιστικό» περιτύλιγμα.

Αν μια φορά οι «ειδικοί» της εξουσίας παραπλανούν, οι «ειδικοί» της «υπεύθυνης» «αντι»-εξουσίας το κάνουν στο πολλαπλάσιο εμποτισμένοι καθώς είναι με τον φανατισμό της ιδεολογίας που ενώ συγκαλύπτει τον πεζό στόχο του «να σώσω το τομάρι μου με κάθε τίμημα», ταυτόχρονα, φιλοδοξεί να τον παρουσιάσει ως «ταξικό καθήκον», του οποίου την προπαγάνδισή και εκπλήρωσή οι αντιεξουσιαστές ιδεολόγοι έχουν πάρει στις πλάτες τους. Οι τεχνοκράτες υπάλληλοι του κράτους αντίθετα είναι σε μεγάλο βαθμό απαλλαγμένοι από την ιδεολογία, την οποία προορίζουν για λαϊκή κατανάλωση, αφού ο στόχος τους είναι πιο μεγαλεπήβολος: να σώσουν ένα ολόκληρο σύστημα εξουσίας σε κρίση.

Γνωστά κόλπα των ιδεολόγων όπως παραπλανητικά επιχειρήματα, πομπώδεις εκφράσεις, ταυτολογίες, λογικές πλάνες, κι όλα αυτά εν μέσω ύβρεων, επιστρατεύτηκαν εδώ και δυόμισι χρόνια από τους υποστηρικτές της κρατικής διαχείρισης της πανδημίας για να συσκοτίσουν το πλαίσιο της πολιτικής αντιπαράθεσης εντός της αριστεράς και του α/α χώρου.

Σε όσα ακολουθούν δεν θα προσπαθήσουμε να εξηγήσουμε τις γενικότερες διαδικασίες μέσα από τις οποίες η «ριζοσπαστική» αριστερά και ένα κομμάτι του α/α χώρου οδηγήθηκε στη συμπτώρευση με το κράτος. Οι διαδικασίες αυτές είχαν προφανώς ξεκινήσει πριν από τον Μάρτη του 2020, είναι περίπλοκες και δεν μπορούν να περιληφθούν σε ένα κείμενο που ο στόχος του είναι να δείξει απλά το αποτέλεσμα τους μέσα από την κριτική παρουσίαση της διαδρομής μιας συγκεκριμένης αλλά αντιπροσωπευτικής περίπτωσης: του εγγελίδη (από δω και μπρος Ε.) και των συνεργατών του.

Ας δούμε πρώτα το πολιτικό πλαίσιο της πρόσφατης αντιπαράθεσης που είχαμε μαζί του.

Η έκδοση της *Συνέλευσης ενάντια στη Βιοεξουσία και την Κλεισούρα* που τόσο ενόχλησε τον Ε. έχει τίτλο «*Το προλεταριακό σώμα ως πεδίο πολιτικής διαμάχης, στιγμές αγώνα ενάντια στον υποχρεωτικό εμβολιασμό στη βικτωριανή Αγγλία τον 19ο αιώνα*». Η έκδοση αυτή που αποτελεί παρουσίαση και σχολιασμό του βιβλίου της Ν. Durbach «*Bodily Matters*» δεν εκκινούσε κατά βάση από κάποιο

ιστορικό ενδιαφέρον για αυτήν την πλευρά του αγώνα της εργατικής τάξης την προαναφερόμενη περίοδο. Με αφετηρία την ανάλυση των –άγνωστων εν πολλοίς– ταξικών αγώνων της εποχής αυτής ενάντια στην επέκταση της παρεμβατικότητας της κρατικής εξουσίας στο ίδιο το σώμα της εργατικής τάξης, θέλαμε να τονίσουμε ότι η ανάδειξη του σώματος ως τόπου ταξικής διαμάχης και ως αντικειμένου πολιτικής διεκδίκησης έρχεται από πολύ μακριά. Κι αυτό για να έχουμε όπλα στους αγώνες του σήμερα συμβάλλοντας με τις λιγοστές μας δυνάμεις στην προλεταριακή αντίσταση εδώ και τώρα στις κρατικές υποχρεωτικότητες. Στην ίδια έκδοση επίσης δείξαμε ότι η εργατική τάξη τον 19ο αιώνα είχε μια δική της πρόταση για την αντιμετώπιση των ασθενειών: **τη βελτίωση των γενικών συνθηκών ζωής, την αύξηση των μισθών και τη μείωση του χρόνου εργασίας**. Μια πρόταση (και μια μάχη) που δεν οδήγησε μόνο στη δημιουργία του αγγλικού ΕΣΥ, αλλά εξακολουθεί να είναι επίκαιρη. Τα άσφαιρα αλλά χυδαία πυρά του Ε. τα δέχεται το παράρτημα του βιβλίου μας όπου απαντώνται τόσο οι δικές του όσο και οι «κριτικές» άλλων στο βιβλίο της Durbach.

Η σκοπιά από την οποία γράφουμε είναι ξεκάθαρα αντιεξουσιαστική-κομμουνιστική, αλλά ο «αντι»εξουσιαστής οργανικός διανοομενίσκος του κράτους έχει κάθε λόγο να αποκρύπτει την πολιτική πλαισίωση της κριτικής μας. Υιοθετώντας πλήρως τη φρασεολογία της κρατικής προπαγάνδας, ξεκινάει το παραλήρημά του ακριβώς όπως κάνει συστηματικά η κρατική εξουσία 2,5 χρόνια τώρα **κατασκευάζοντας** τους εχθρούς της: μας πετάει στα μούτρα τούς γνωστούς μιντιακούς συκοφαντικούς ορισμούς, μας φοράει αυθαίρετες ταμπέλες και μας δίνει δαιμονοποιητικές ονομασίες. Κι έτσι μετατραπήκαμε λοιπόν σε «ομάδα αντιεμβολιαστών» (ενώ στην ομάδα μας συμμετέχουν ενεργά και εμβολιασμένοι...) και «αρνητών της πανδημίας» (αυτό και αν δεν προκύπτει από πουθενά από όσα έχουμε γράψει). Ο συνεπής αυτός ακολουθητής των υποχρεωτικότητων που επέβαλε το καπιταλιστικό κράτος οργίζεται –όπως και πολλοί άλλοι θρησκευόμενοι– μόνο και μόνο επειδή αμφισβητήσαμε την υγειονομική διάσταση των υποχρεωτικών μέτρων και δείξαμε πως μια δημιουργημένη από τον ίδιο τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής και επικοινωνίας πανδημία δεν θα μπορούσε από την πλευρά του κράτους παρά να οδηγήσει σε μια διαχείριση προς όφελος του

κεφαλαίου – με όλες τις αντιφάσεις που αυτή η διαχείριση εμπεριέχει, όπως, για παράδειγμα, την (ανεπιθύμητη από ένα σημείο και έπειτα) επιβράδυνση της διαδικασίας αξιοποίησης/πραγματοποίησης της αξίας σε κάποιους τομείς της καπιταλιστικής οικονομίας. Χωρίς να αναγνωρίζουμε τον εαυτό μας στις καρικατουριστικές ταμπέλες που επινοεί, ας παρακολουθήσουμε πώς ο ίδιος συμπορεύτηκε με την κρατική διαχείριση από την αρχή της πανδημίας.

Μια σύντομη λίστα υποβολής διαπιστευτηρίων στο κράτος

1. Ήδη από τον Μάρτη του 2020 ο Ε. τάσσεται υπέρ της καραντίνας και του εγκλεισμού –το απαραίτητο πρώτο σκαλί για την επιβολή, στη συνέχεια, στο τρομοκρατημένο/πειθαρχημένο πλέον προλεταριάτο, της «πανάκειας» του μαζικού/καθολικού/υποχρεωτικού εμβολιασμού και των υπολοίπων μεθόδων επίθεσης στον άμεσο κι έμμεσο μισθό μας – παρουσιάζοντας την πανδημία όχι ως ένα κοινωνικό ανταγωνιστικό γεγονός αλλά ως ένα υγειονομικό και μόνον ζήτημα υιοθετώντας πλήρως τον λόγο των «ειδικών», την τρομοκρατία του κράτους και την ταύτιση των προλεταριακών συμφερόντων με αυτά του κράτους:

«Σε αυτή τη φάση και για τον περιορισμό της επιδημίας πρέπει πράγματι οι άνθρωποι γενικά να καθίσουν στο σπίτι τους. Όλα τα μοντέλα για την εξάπλωση της επιδημίας δείχνουν ότι μόνο μέσω του "social distancing" μπορεί να μειωθεί ο αριθμός των νεκρών και ο φόρτος στα νοσοκομεία... Η διαμαρτυρία μέσω πορείων κλπ δεν έχει ιδιαίτερο νόημα ούτε και αποτελεσματικότητα, παρεκτός σε πολύ ιδιαίτερες και συγκεκριμένες περιπτώσεις... Η μετακίνηση άνευ σοβαρής αιτίας αυτή την περίοδο επιβαρύνει την κατάσταση και θα πρέπει να περιοριστεί στα απολύτως απαραίτητα. Το ότι αυτή τη στιγμή το κράτος μπορεί να αναγκάζεται να περιορίσει την κυκλοφορία του εμπορεύματος και να καλεί τον κόσμο να μείνει στο σπίτι του, δεν σημαίνει ότι αυτό δεν πρέπει να το κάνουμε και από μόνοι μας... Αυτός ο ιός μεταδίδεται χωρίς την ύπαρξη συμπτωμάτων. ΔΕΝ ξέρει κανείς αν είναι άρρωστος ... Τα στέκια καλώς κλείνουν και οι

άνθρωποι καλώς περιορίζουν τις μη απόλυτα αναγκαίες δραστηριότητες τους. Είναι υπεύθυνη στάση από την πλευρά τους να το κάνουν. Η μη αποδοχή του κράτους δεν ισοδυναμεί με την μη αποδοχή του οτιδήποτε μπορεί να λέει το κράτος σε κάποια στιγμή. Είναι άλλο πράγμα η αναγκαία κριτική στο κράτος και στο πως μπορεί να χρησιμοποιήσει την κατάσταση έκτακτης ανάγκης και άλλο πράγμα η άρνηση γενικώς και αορίστως, που αποδυναμώνει μάλιστα την αναγκαία κριτική.»⁴

Με άλλα λόγια, στη συγκυρία αυτή, η «αναγκαία κριτική στο κράτος» ισοδυναμεί με την ευλαβική τήρηση της πρακτικής του μενουμεσπιτισμού μέσω της υπόκλισης στην κρατική-καπιταλιστική ιδεολογία της «ατομικής ευθύνης»!

2. Σε κείμενό του τον Απρίλη του 2020 τα κρατικά μέτρα ενάντια στο προλεταριάτο εκλογικεύονται και παρουσιάζονται με έναν ουδέτερο τρόπο ενώ (οι σχετικά μειοψηφικές τότε) εγχώριες κινηματικές πρακτικές που έμπρακτα αντιστέκονται στα μέτρα αυτά καταγγέλλονται ως «επίδοξες πρωτοπορίες» και ταυτόχρονα, εντελώς υποκριτικά, εξυμνούνται αγώνες... στο εξωτερικό (με έμφαση σε όσους περιορίζονται στην υγειονομική προστασία).

3. Το «έτερο μέλος της Αντίθεσης» προβαίνει απροκάλυπτα σε δημόσια εκδήλωση στην εξής αποπλιστική δήλωση τον Ιούνιο του 2020, ξεκάθαρα εχθρική απέναντι σε κάθε αυτόνομη προλεταριακή δράση:

«Μου φαίνονται ψευτοδιλήμματα το “σπάμε την καραντίνα, δεν σπάμε την καραντίνα”. Σπάμε την καραντίνα για να κάνουμε τι; Έχουμε να προτείνουμε κάποιο άλλο σχέδιο αντιμετώπισης του κορονοϊού ως κίνημα, οπότε λέμε σπάμε την καραντίνα, γιατί, ορίστε, μπορούμε να κάνουμε αυτό και μ' αυτόν τον τρόπο δεν θ' αρρωστήσουμε ή θα περιορίσουμε τα κρούσματα; Δε νομίζω ότι υπάρχει τουλάχιστον αυτή τη στιγμή κάτι τέτοιο μέσα στο κίνημα». Μένουμε στα σπίτια μας, λοιπόν, για να αποφεύγουμε τις παγίδες των κάθε λογής ψευτοδιλημάτων κι αφήνουμε τα αφεντικά να κόψουν κι άλλο τους μισθούς, όπως λέγαμε ειρωνικά τότε!

4. Η επιβολή τηλεκπαίδευσης/τηλεργασίας και το λοκντάουν στα πανεπιστήμια το 2020 παραμένουν σταθερά στο απυρόβλητο (παρότι χώρος εργασίας

του) και μάλιστα η τηλεργασία προβάλλεται και ως επιθυμητή για τους εργαζόμενους – ενώ είναι γνωστό ότι ξέσπασαν αγώνες εναντίον της, αγώνες για τους οποίους αυτός, η ομάδα του και λοιποί μενουμεσπιτιστές/φιλοεμβολιαστές αδιαφόρησαν πλήρως.

5. Δημοσιεύει κείμενα που υποβαθμίζουν τον πειθαρχικό/εκμεταλλευτικό χαρακτήρα της κρατικής διαχείρισης της πανδημίας, υπερτονίζουν την υγειονομική της διάσταση, δεν αντιπροτείνουν ταξικές, ανταγωνιστικές διεκδικήσεις που να υπερβαίνουν τα μέτρα προστασίας των έγκλειστων στους εργασιακούς χώρους και φτάνουν να γίνονται ακόμα και οριακά φοβικά και αντεπαναστατικά: δες πχ. κείμενο Leonil/Alkamar στο 4ο τεύχος του *Διαλυτικού* που όχι μόνο προτείνει τη «ρεαλιστική» εγκατάλειψη κάθε αυτενέργειας της τάξης, αφού «*οι καπιταλιστές είναι οι πιο κατάλληλοι για τη διαχείριση ενός καπιταλιστικού ιού σε έναν καπιταλιστικό κόσμο*» (ας φανταστούμε μόνο τι ΔΕΝ έχει καπιταλιστική μορφή στην καπιταλιστική αυτή κοινωνία για να οδηγηθούμε στην πλήρη απραξία!) αλλά και «*το κλείσιμο των στεκιών, των βιβλιοθηκών, των καταλήψεων και των υπόλοιπων συλλογικών υποδομών που υπάρχουν σε όλη τη Γαλλία*» αφού «*θα μετασχηματίζονταν σε σημεία διασποράς του ιού*»!

6. Ήδη από το τέλος του 2020 ο Ε. ξεκινά μια εκστρατεία υπονόμησης, λοιδωρίας και συκοφάντησης κινηματικών κριτικών στην τεχνοεπιστήμη, τη γενετική μηχανική, τις φαρμακοβιομηχανίες και τα νέα εμβόλια αποσιωπώντας και διαστρεβλώνοντας το ταξικό τους περιεχόμενο και χαρακτηρίζοντάς τις «ανορθολογικές». Η διαφήμιση των εμβολίων γίνεται εντός της υιοθέτησης του κυρίαρχου βιοϊατρικού μοντέλου και κατά συνέπεια ταυτίζει πλήρως τις προλεταριακές ανάγκες με την κρατική εμβολιαστική πολιτική. Ο θετικιστικός τρόπος που αντιμετωπίζει την τεχνοεπιστήμη, η βεβαιότητα στα όρια της θρησκευτικής πίστης για την αποτελεσματικότητα των εμβολίων και η υπεράσπιση του λοκντάουν, **δηλαδή της κρατικά εγγυημένης αντιεξεγερτικής πολιτικής**, αποδεικνύουν πόσο υποκριτικά και παρελκυστικά είναι τα ελάχιστα ψήγματα δήθεν «κριτικής» στη «φτηνή για το κράτος πολιτική του εμβολιασμού» και η έκκληση για «ταξικό αγώνα για ασφαλή εμβολιασμό»! Η τάξη παρουσιάζεται σαν ένα κομμάτι μολυσμένο κρέας που πρέπει να διασωθεί με κρατικά μέσα από τον

κίνδυνο όχι μόνο της πανδημίας αλλά και όσων ασκούν κριτική στο κράτος!

7. Καθώς το κράτος στις αρχές του 2021 εισάγει το πρόγραμμα του μαζικού και καθολικού εμβολιασμού και αυξάνονται οι κάθε είδους αντιδράσεις ενάντια του, ο «ριζοσπάστης» μας αναβαθμίζει την εκστρατεία του ανεβαίνοντας level. Διάφορες κινητοποιήσεις ενάντια στις κρατικές υποχρεωτικότητες διεθνώς παρουσιάζονται επιλεκτικά και διαστρεβλωμένα μέσα από ισοπεδωτικές αφαιρέσεις («έχει κυριαρχήσει η ακροδεξιά») και καρικατουρίστικη, μη αναλυτική, απλή παράθεση φωτογραφικών στιγμιότυπων για την απόδειξη της «ηγεμονίας της ακροδεξιάς». Εδώ θαυμάζει καμιά όχι μόνο την απουσία οποιασδήποτε *συγκεκριμένης ταξικής ανάλυσης* σύμφωνα με τις ιδιαίτερες ιστορικές συνθήκες και τον συσχετισμό δυνάμεων σε κάθε χώρα, αλλά μια κατ' εξοχήν αντιδιαλεκτική, ανιστορική, πραγματοποιημένη σκέψη, που δεν θα αποτελούσε παρά μια ιδεολογική ανάγνωση της πραγματικότητας και μια τεράστια αφηρημένη μπαρούφα, **αν δεν συντονιζόταν και εναρμονιζόταν με την κυρίαρχη κρατική στρατηγική.**

8. Το καλοκαίρι του 2021, ενόψει των αναστολών εργασίας χιλιάδων ανεμβολίαστων υγειονομικών που αρνούνται **συλλογικά** να αποδεχθούν τη μετατροπή του προλεταριακού σώματος σε πεδίο άσκησης πειραματικών κρατικών βιοπολιτικών, ο απατεώνας της «διαλεκτικής» ξεκινά μια συστηματική προπαγάνδα υποβάθμισης των υποχρεωτικότητων και των αναπόφευκτων διαχωρισμών που αυτές επιφέρουν εντός της τάξης. Αυτή συνίσταται σε λογικές ακροβασίες, σοφιστείες και στραμπουλήγματα της διαλεκτικής, ώστε να συσκοτιστεί η στήριξή του στην κρατική χρήση του εμβολίου ως όπλο ταξικού διαχωρισμού, διαίρεσης του προλεταριάτου και αναδιάρθρωσης του ΕΣΥ:

*«Είναι πραγματικά αστείο να μιλάμε για διαχωρισμούς και προνόμια στο εσωτερικό της εργατικής τάξης πάνω στο ζήτημα του εμβολιασμού, όταν υπάρχουν πραγματικοί διαχωρισμοί στο εσωτερικό της. Η στρατηγική αντιεξέγερσης έγκειται στο ότι χτίζεται μια **ψευδοαντίθεση** που καμία σχέση δεν έχει με τα προλεταριακά συμφέροντα, τόσο από τη μία όσο και από την άλλη πλευρά... Η άρση του διαχωρισμού σε αυτή την περίπτωση δεν προκύπτει μέσα*

*από τη στήριξη της ατομικής συμπεριφοράς άρνησης του εμβολίου, που είναι κατά βάση ατομικιστική και αδιαφορία για τους ευπαθείς αλλά μέσα από τον καθολικό εμβολιασμό και μέσα από τη διεκδίκηση για καθολική πρόσβαση και στήριξη του συστήματος υγείας αντίθετα από ό,τι κάνει η κυβέρνηση, ώστε και οι ευπαθείς να μην πεθαίνουν κατά 100% στις ΜΕΘ. Η άρση του διαχωρισμού δηλ. δεν είναι η στήριξη των αντιεμβολιαστών και των αντιδραστικών θέσεων τους. Ούτε στήριξη της πολιτικής της κυβέρνησης, ούτε στήριξη των αντιεμβολιαστών. Αυτή είναι η μοναδική γραμμή άρνησης της **ψευδοαντίθεσης**».*

Αυτό που είναι πραγματικά αστείο είναι η εγγελίδα, θεωρησιακή «διαλεκτική»: με μια κίνηση υψηλής θεωρητικής «ευελιξίας» καταργεί τις επιπτώσεις του διαχωρισμού και των διακρίσεων που κάθε ανεμβολίαστος αντιμετώπισε (και συνεχίζει να αντιμετωπίζει εάν είναι εργαζόμενος, πόσο μάλλον εάν είναι και υγειονομικός) καθημερινά, από τη στιγμή που αυτές είναι αποτελέσματα της... κατασκευασμένης (από το κράτος και τους «αρνητές») «ψευδοαντίθεσης». Ταυτόχρονα όμως, το εγγερίδιο απόλυτο πνεύμα δεν μένει στη διαλεκτική άρνηση της πραγματικότητας που πραγματοποιεί στον δολοπλόκο νού του αλλά επαναπροσγειώνεται στην σφαίρα του πραγματικού και προτείνει τη... ρεαλιστικότερη λύση μιας κατά τα άλλα «ψευδοαντίθεσης», που δεν είναι άλλη παρά ο καθολικός εμβολιασμός! Είναι αλήθεια πως τέτοια μαεστρία δεν τη συναντάς συχνά, ούτε από βιρτουόζους του είδους. Για να το κάνουμε πιο λιανά, ο γητευτής των αντιθέσεων Ε. μας δηλώνει ευθαρσώς πως η επιβολή του υποχρεωτικού εμβολιασμού από το κράτος **δεν** επιφέρει πραγματικούς διαχωρισμούς μέσα στην τάξη, ούτε πραγματική μείωση άμεσου και έμμεσου μισθού, ούτε πραγματικές απολύσεις, ούτε πραγματικό στιγματισμό, ούτε πραγματικούς εκβιασμούς στη μισθωτή εργασία, ούτε πραγματικούς αποκλεισμούς από τη σφαίρα της κυκλοφορίας, όχι! Απλά πρόκειται για ένα πέπλο ψεύδους, έναν «ψευτο»-διαχωρισμό, που για τον αρχιμάστορα της «διαλεκτικής» κι αυτός ακόμα μπορεί να «αρθεί», **αρκεί οι απειθαρχοί ανεμβολίαστοι προλετάριοι να υπακούσουν πηγαίνοντας να εμβολιαστούν** και έτσι να «άρουν»

επιτέλους αυτή τη «ψευτο»διαίρεση «που εξυπηρετεί καθαρά και ξάστερα το θεαματικό-ιδεολογικό παιχνίδι της κυβέρνησης»! Σατανικό! Επιπλέον, η συμμόρφωση αυτή στα κρατικά σχέδια θα στερήσει από το κράτος ένα επικοινωνιακό αγκωνάρι και ήδη μπορούμε να σκεφτούμε μια ευρεία επέκταση αυτής της λογικής, πχ. σε ολικούς αρνητές στράτευσης που με τη στράτευσή τους θα άρουν τον διαχωρισμό τους από το σύνολο των στρατευμένων, σε μειοψηφούντες απεργούς που με την επιστροφή στη δουλειά θα άρουν τον διαχωρισμό τους από την πλειοψηφία των απεργοσπαστών, σε λιποτάκτες που με τη συμμετοχή τους στον πόλεμο θα άρουν τον διαχωρισμό τους από τους στρατιώτες και πόσα ακόμα!

9. Μνημείο διαστροφικής χρήσης της κομμουνιστικής θεωρίας, τέλους της κριτικής σκέψης και ενεργητικής στήριξης στις κρατικές πολιτικές αποτελεί η δημοσίευση του κειμένου *Η πραγματικότητα της άρνησης και η άρνηση της πραγματικότητας* στις 23/9/2021. Εκεί, το **ανομολόγητο** σημείο εκκίνησης συνίσταται στην κατάφαση στις κρατικές υποχρεωτικότητες και στην ταύτιση της συμμόρφωσης μ' αυτές με μια... ταξική-συλλογική θέση, με ταχυδακτυλουργικό αποτέλεσμα τα κινήματα εναντίον τους να παρουσιάζονται ως «ατομικιστικά». Η γελοιογραφική, ιδεολογική ανάγνωση των κινήματων αυτών φτάνει σε τέτοιο παροξυσμό ώστε κατηγορούνται συλλήβδην ως «αρνητές», «συνωμοσιολόγοι», «αντιδραστικοί» και «φασίστες» όλοι όσοι αρθρώνουν κριτικό λόγο απέναντι στην κρατική διαχείριση της πανδημίας!

Τα υλικά εδώ αντλούνται από την κουζίνα ενός φτηνού αντιφασισμού και μιας κυρίαρχης, καθεστωτικής νεο-φιλελεύθερης γλώσσας που συνοδεύει την επιβολή του «νόμου και της τάξης». Το φάντασμα του Άουσβιτς με την άθλια χρήση της φορτισμένης λέξης «αρνητές» επιστρατεύθηκε αρχικά από τα κρατικά επιτελεία για να λοιδορήσει την αμφισβήτηση των κρατικών μέτρων και να μεταθέσει στη σφαίρα του παράλογου «ψευτοδιλήμματος» τη δημόσια αντιπαράθεση γύρω από το περιεχόμενό τους. Το ότι το ίδιο περιεχόμενο χρησιμοποιείται εδώ από «αντιεξουσιαστές κομμουνιστές», με την ίδια γλώσσα αλλά γαρνίρεται με μια αντιδραστική μεταστροφή της κομμουνιστικής θεωρίας, είναι μια επιπλέον απόδειξη όχι μόνο της πνευματικής παρακμής του γερασμένου αυτού

κόσμου, αλλά και του φόβου που διακατείχε τους συγκεκριμένους «αντιεξουσιαστές κομμουνιστές» να μην αποκαλυφθούν οι προθέσεις τους.

Η τακτική του ψεύδους, του «ναι μεν αλλά» και της διαστρέβλωσης επιχειρεί όχι μόνο να υπονομεύσει την ταξική, ριζοσπαστική κριτική αλλά και να νομιμοποιήσει εκ νέου όλες τις διαχωρισμένες εξουσίες: «*Η ριζοσπαστική κριτική δεν αποδέχεται την αυθεντία ούτε κάποιων «ειδικών» ούτε και της επιστήμης εν γένει... αλλά αυτό δεν σημαίνει πως φτάνει στο σημείο να εκθειάζει τη γνώμη/άποψη κάθε μη-ειδικού*», που μεταφράζεται σε σεβασμό στην επιστήμη των ειδικών, «*το γεγονός πως μια μορφή προστασίας απέναντι στον SARS-Cov-2 μειώνει κόστη, αποφέρει κέρδη και εμπεδώνει τη νομιμοποίηση του κράτους δεν αποτελεί καθαυτό λόγο για να την αρνηθούμε*», που μεταφράζεται σε ευλαβική τήρηση των κρατικών υποχρεωτικότητων ή «*στον βαθμό που οι αντιεμβολιαστές πλαισιώνουν την άρνησή τους στο περιορισμένο επίπεδο της «προσωπικής ευθύνης», προσκαλούν το κράτος να εμφανίζεται ως η μοναδική έκφραση του συλλογικού ή κοινωνικού συμφέροντος. Κατά αυτόν τον τρόπο λοιπόν, εντείνουν τελικά τους αποκλεισμούς ακριβώς επειδή η μοναδική ενότητα που μπορεί να επιβάλλει το κράτος στηρίζεται στον γενικευμένο αποκλεισμό... Η άρση του αποκλεισμού, και ευρύτερα της κρατικής εξουσίας, απαιτεί και σε αυτή την περίπτωση τη δημιουργία της πραγματικής κοινότητας που προϋποθέτει την ουσιαστική αλληλεγγύη και, συνεπώς, τη λήψη όλων των αναγκαίων μέτρων για τον περιορισμό της πανδημίας*», που μεταφράζεται σε «στηρίζω τα μέτρα του κράτους και την κρατική εξουσία αλλά με... καλό σκοπό, για να την άρω»! Θα ήταν περιττό να προσθέσουμε ότι η επιστράτευση της κομμουνιστικής θεωρίας στην υπηρεσία του κράτους φέρνει και μια μπόχα σταλινισμού και αυταρχισμού και η «*λήψη όλων των αναγκαίων μέτρων*» που γίνεται στο όνομα της «ταξικής κοινότητας αγώνα» που φαντασιώνονται προκαλεί μια ανατριχίλα;

10. Το ρευστό απαρτχάιντ που έχουμε αναλύσει αλλού βρίσκεται το φθινόπωρο/χειμώνα του 2021 σε πλήρη ανάπτυξη. Η συγκυρία απαιτεί, λοιπόν, να αποσιωπηθούν ή να υποβαθμιστούν οι εντεινόμενοι διαχωρισμοί εντός της τάξης και οι αποκλεισμοί ενός μέρους της από τη σφαίρα της κυκλοφορίας (στην εστίαση, στα θέατρα, τα σινεμά κλπ). Ενώ τα

καθεστωτικά media κάνουν απλώς την πάπια, ο «ριζοσπάστης» Ε. συνεχίζει να παραποιεί και να διαστρεβλώνει τη ριζοσπαστική θεωρία στο όνομα της εθνικής εμβολιαστικής εκστρατείας: «Ο πληθυσμός είναι ήδη διαχωρισμένος. Είναι ήδη διαχωρισμένος ως προς την αδιαφορία του ενός για τον άλλο και την ουσιαστική έλλειψη οποιασδήποτε κοινότητας... Ζούμε στην κοινωνία του ολοκληρωμένου διαχωρισμού και η εστίαση στον αποκλεισμό των ανεμβολίαστων από τα θέατρα κ.λπ. λειτουργεί ως απώθηση των βασικών διαχωρισμών και των βασικών αντιθέσεων. Αποτελεί δηλαδή μορφή ψευδούς συνείδησης, εξ ου και τα εισαγωγικά». Ε, βέβαια, μπροστά στον ολοκληρωμένο διαχωρισμό, ένας περισσότερο δεν κάνει και καμιά διαφορά, ιδιαίτερα δε όταν είσαι από την πλευρά των συμμορφωμένων και άρα προνομιούχων (μέσα στη μιζέρια σου)!

11. Το διήμερο στο Αυτοδιαχειριζόμενο Κυλικείο Νομικής που διοργάνωσε η *Πρωτοβουλία ενάντια στο υγειονομικό apartheid* προφανώς ενόχλησε τους απολογητές της κρατικής πολιτικής σε σημείο που κατέφυγαν ακόμα και στη συκοφάντηση, για την οποία κάνουμε λόγο εκτενέστερα παρακάτω. Με απίστευτο θράσος ακόμα και σήμερα ο Ε. στηρίζει τη ρουφιανιά του μέλους της πασαμοντάνα (io-sentefi) σ' αυτήν την συνδιαλλαγή της με τα greek hoaxes αλλά και τον «αγανακτισμένο» συνεργάτη της *Αντίθεσης* και συν-συγγραφέα του μνημείου παραποίησης που αναφέραμε παραπάνω, τον Π.Ρ./cognord, ο οποίος την σιγόνταρε. Να θυμίσουμε ότι όλα αυτά συνέβαιναν μέσα σε ένα κλίμα τρομοϋστερίας που είχε κατασκευάσει το κράτος και τα media και τέτοιες ρουφιανιές (που θυμίζουν πρακτικές πρόθυμων, φιλήσυχων νοικοκυραίων) θα μπορούσαν να έχουν πολύ συγκεκριμένες ποινικές συνέπειες – ειδικά αν συνυπολογιστεί ότι, όπως πρόσφατα αποκάλυψε η ενδοκαπιταλιστική σύγκρουση με φόντο τις κρατικές υποκλοπές, ένας από τους κύριους στόχους παρακολούθησης και συγκέντρωσης στοιχείων από την πλευρά των μυστικών υπηρεσιών ήταν (είναι) όσοι διαμαρτύρονταν/νται ενάντια στον υποχρεωτικό εμβολιασμό (βλ. ΕφΣυν, 30/7/22).

12. Ένας συνδυασμός φτηνής μικροπολιτικής σκοπιμότητας και επιστημονικού φονταμενταλισμού ωθεί ένα –κατά βάση σταλινίζον– κομμάτι αντιεξουσιαστών να προχωρήσει στη συγκρότηση

φιλοεμβολιαστικού «λαϊκού μετώπου» για να οργανώσει μια αντισυγκέντρωση στις 5/2/2022 κατά της *Πρωτοβουλίας ενάντια στο υγειονομικό apartheid* και γενικότερα της έμπρακτης ανταγωνιστικής κριτικής στις κρατικές υποχρεωτικότητες και τις πολλαπλές συνέπειές τους. Το «λαϊκό μέτωπο» επιχειρεί –χωρίς επιτυχία τελικά– να αλλοιώσει το περιεχόμενο της κριτικής στην κρατική διαχείριση της πανδημίας ως στρατηγική αντιεξέγερσης, μετατρέποντάς την σε όψιμη «καταγγελία» της «εγκληματικής κρατικής διαχείρισης» ζητώντας στην ουσία περισσότερα κατασταλτικά μέτρα και ποσοτική αύξηση των παροχών υγείας του νεοφιλελεύθερου βιοϊατρικού μοντέλου. Στα κείμενα του «λαϊκού μετώπου» ίχνος κριτικής δεν θα βρει καμιά, επίσης, στην καπιταλιστική μορφή της επιστήμης και της ιατρικής ή στη ραγδαία αναδιάρθρωση του ΕΣΥ μέσω των αναστολών των «απειθαρχων» ανεμβολίαστων υγειονομικών. Ο απολογητής του θετικισμού Ε. θα πρωτοστατήσει στη συγκρότηση του «λαϊκού μετώπου» και θα συμβάλλει στην κατακεραύνωση της «κρατικής θανατοπολιτικής» – όρος που έχει λανθασμένα χρησιμοποιηθεί και από μια μερίδα πολέμιων του υποχρεωτικού εμβολιασμού και που στη συγκεκριμένη περίπτωση των δογματικών υπερασπιστών «σωτήριων» εθνικών κρατικών προγραμμάτων εμβολιασμού αποκρύπτει τις πραγματικές αιτίες διάλυσης του ΕΣΥ. Την ίδια αυτή περίοδο είναι που ο Ε. αναπαράγει στο διαδίκτυο τις ακαδημαϊκές «κριτικές» του βιβλίου της Durbach που τυχαία ανακαλύπτει, με στόχο να δυσφημίσει την εργατική πτέρυγα των κινημάτων ενάντια στον υποχρεωτικό εμβολιασμό. Λίγες μέρες αργότερα η «πάταξη του ανορθολογισμού της άρνησης», ώστε να σιγονταριστεί η κρατική ιδεολογική εκστρατεία κατασκευής τεράτων και αποδιοπομπαίων τράγων, φτάνει στο αποκορύφωμά της με την τραμπούκικη εισβολή μελών του «λαϊκού μετώπου» σε εκδήλωση με τον Φώτη Τερζάκη στο ΑΚΝ.

Σημείο προς σημείο αποδόμηση μιας ψευδοκριτικής

Είναι σαφές από τα παραπάνω ότι η στήριξη που έχει δώσει ο Ε. στο κράτος είναι μεν συστηματική, αλλά ακολουθεί μια παρελκυστική μεθοδολογία που συσκοτίζει, σχετικοποιεί και επιχειρεί να αδρανοποιήσει την κινηματική, κομμουνιστική κριτική στην

τεχνοεπιστήμη και την κυρίαρχη ιατρική και επιπλέον σκόπιμα αγνοεί την κομμουνιστική, ριζοσπαστική ανάγνωση των *προλεταριακών αναγκών και των αντίστοιχων αγώνων για την ικανοποίησή τους, όταν δεν τους συκοφαντεί ανοιχτά.*

Γιατί όμως τόση οργή στην «απάντησή» του; Όσο και αν μας κολακεύει η ιδέα, δεν θεωρούμε πως είμαστε εμείς η αιτία της. Ως γνήσιος και συνεπής εμβολιολάγνος και υποστηρικτής της κρατικής διαχείρισης της πανδημίας βρίσκεται στην εξαιρετικά δυσάρεστη θέση να νιώθει προδομένος από το ίδιο του το κράτος. Η πανεθνική εμβολιαστική εκστρατεία όχι μόνο δεν εκπλήρωσε την αποστολή της να τον φέρει πιο κοντά στην απόλαυση της ατομικής του ελευθερίας, όχι μόνο διέψευσε τις ελπίδες του για εξάλειψη της πανδημίας, αλλά άρχισε να μεταλλάσσεται σε μια υγειονομική αναποτελεσματικότητα των εμβολίων που μόνο θυμό μπορεί να του προκαλέσει, αφού τον υποχρεώνει να προσποιηθεί πως κάτι τέτοιο δεν ισχύει.

Η εμβολιαστική εκστρατεία, ό,τι το κράτος υποσχέθηκε και μέσω αυτής –και στο όνομά της– επέβαλλε, με διαχωρισμούς, εκβιασμούς, απολύσεις, αναστολές, ΑΠΕΤΥΧΕ. Μια πολιτική συλλογικότητα οφείλει –και είναι σε θέση– να κρίνει *πολιτικά* τα κρατικά σχέδια και τις κρατικές πολιτικές και να τα ερμηνεύει. Έτσι έχουμε υποστηρίξει ότι

- τα (ακόμη πειραματικά) εμβόλια δεν προσφέρουν παρά περιορισμένη προστασία από βαριά νόσηση –και αυτή όχι πάντοτε, ούτε για όλες τις ηλικιακές ομάδες, ούτε καν για σημαντικό χρονικό διάστημα, καθώς τα εμβολιασμένα άτομα εξακολουθούν και να νοσούν και να μεταδίδουν τον ιό, καθιστώντας το τεχνητό «τείχος ανοσίας» μια φενάκη. Φυσικά, τα ποσοστά προστασίας από τη νόσηση ποτέ δεν έφτασαν, ούτε καν κατά τη διάρκεια των μανιπουλαρισμένων δοκιμών των φαρμακοβιομηχανιών, όπως σιγά-σιγά αποκαλύπτεται, τα αρχικά ανακοινωμένα επίπεδα που διατυμπάνιζαν οι «ειδικοί»·
- οι ευπαθείς ομάδες, εξαιτίας της... ευπάθειάς τους (συνοδά νοσήματα κλπ.) παραμένουν ιδιαίτερα... ευπαθείς –άσχετα με το αν έχουν κάνει το εμβόλιο·
- η φυσική ανοσία παρέχει ισχυρότερη και μακροβιότερη προστασία από την τεχνητή, η οποία άλλωστε εξασφαλίζεται μόνο εν μέρει και μόνο με συνεχιζόμενες επαναληπτικές δόσεις, για τις οποίες

δεν έχει γίνει κανένας απολύτως έλεγχος – μελέτες μάλιστα σε μεγάλα πληθυσμιακά δείγματα (βλ. Σουηδία) δείχνουν ότι η «προστασία» από το εμβόλιο καθίσταται αρνητική, ύστερα από διάστημα μόλις 7-8 μηνών: με άλλα λόγια οι εμβολιασμένοι καθίστανται πιο ευπαθείς·

- η υπερβάλλουσα θνησιμότητα –από covid και άλλες αιτίες– κάθε χρόνο αυξάνεται, παρότι ταυτόχρονα αυξάνεται η εμβολιαστική κάλυψη του πληθυσμού, ισοφαρίζοντας πλέον τον ευρωπαϊκό μέσο όρο.

Ας περάσουμε τώρα στην «απάντησή» του προς εμάς σημείο προς σημείο (προϋποθέτουμε ότι οι αναγνώστ(ρι)ες γνωρίζουν τα «επιχειρήματά» του αφού δώσαμε το σχετικό link στην αρχή του παρόντος κειμένου):

1. Ας διευκρινίσουμε από την αρχή ότι εμείς δεν παίρνουμε τις επιθυμίες μας για πραγματικότητα. Κρίνουμε μια κρατική πολιτική από τους στόχους που βάζει, από τα αξιώματα που πάνω τους θεμελίωσε κάθε υποχρεωτικότητα και διαχωρισμό. Από την έναρξη της πανδημίας, στη μετάβαση από τα λοκντάουν στην εμβολιαστική εποχή και στην πρώτη φάση αυτής, η αποτελεσματικότητα του εμβολίου είχε διαφημιστεί κοινωνικά-δημόσια και προκαταβολικά με συγκεκριμένο τρόπο: ως η «ορθολογική» σωτηρία από την πανδημία. Σταδιακά, και εξαιτίας της ταχείας εξάντλησης των αντισωμάτων και εξαιτίας των μεταλλάξεων, μια-μια οι πολυδιαφημισμένες αρετές των εμβολίων απομυθοποιούνταν. Ούτε τη μετάδοση σταματούν, ούτε τη νόσηση, ούτε τη βαριά νόσηση ούτε το θάνατο. Συνεπώς με τα ίδια τα κρατικά δεδομένα και λεγόμενα και εντάσσοντας τη συζήτηση γι' αυτά στο ιστορικό της πλαίσιο, τα εμβόλια δεν είναι απλά αναποτελεσματικά, αλλά και εντελώς αποτυχημένα.

Τι, λοιπόν, δήλωσε την 1/2/2022 η ίδια η στρατηγός της εθνικής επιτροπής εμβολιασμών, Μαρία Θεοδωρίδου, δήλωση που ο συνήγορος υπεράσπισής της, ο Ε., δια της παραλείψεως διαστρέβλωσε: «*Οι επιστήμονες είναι σκεπτικοί στη χορήγηση της τέταρτης δόσης, τονίζοντας πως οι επαναλαμβανόμενοι εμβολιασμοί σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα δεν αποτελούν βιώσιμη στρατηγική. Αυτό δεν αποτελεί λύση. Το μεγάλο στοίχημα είναι να υπάρξουν εμβόλια που σταματούν τη μετάδοση του ιού... Μάλιστα, σύμφωνα με τον*

ΠΟΥ, η αύξηση των δόσεων των αρχικών εμβολίων δεν θα σταματήσει τα νέα στελέχη. Η τρίτη δόση δεν χτίζει τείχος ανοσίας... η αποτελεσματικότητα της τρίτης δόσης του εμβολίου είναι της τάξεως του 50% σε ό,τι αφορά τη νόσο, κριτήριο χαρακτηρισμού ενός εμβολίου ως αποτελεσματικό για τον FDA. Αυτό που μας έχει απογοητεύσει είναι ότι **δεν μπορεί το εμβόλιο να χτίσει το τείχος της ανοσίας και να σταματήσει τη μετάδοση**. Αφού τα δηλώνει αυτά, προσθέτει στο τέλος, νιώθοντας υποχρεωμένη να αντισταθμίσει την τόσο ξεκάθαρη ομολογία αναποτελεσματικότητας, ένα ψέμα, μια κραυγαλέα αντίφαση σε σχέση με όσα κυρίως είπε: «*Ενώ το εμβόλιο σύμφωνα με την έρευνα είναι αποτελεσματικό και μπορεί να προστατεύσει τον οργανισμό από τον ιό!*»! Κι όλα αυτά ήδη από τον Φλεβάρη του 2022. Τώρα, οκτώ μήνες μετά η Θεοδωρίδου νιώθει υποχρεωμένη να αλλάξει το παλιό τροπάρι της «Επιχείρησης Ελευθερία» και να δηλώσει ότι προς το παρόν δεν υπάρχουν στοιχεία για την αποτελεσματικότητα των νέων (επικαιροποιημένων) εμβολίων έναντι της επαναλοίμωξης ή της σοβαρής νόσησης. Και προσθέτει: «*Η επιδημιολογία είναι τόσο ρευστή, τόσο μεταβαλλόμενη που νομίζω ότι κανείς από τους ειδικούς δεν τολμάει να διατυπώσει μια **σύσταση** ή μια τέλος πάντων τοποθέτηση ότι υπάρχουν αρκετά στοιχεία για να προχωρήσει κανείς σε αυτόν τον ετήσιο εμβολιασμό!*»! (Πρώτο Θέμα, 13/9/2022).

Είναι προφανές εδώ ότι για λόγους που έχουν να κάνουν με τη λειτουργία του καπιταλιστικού κράτους και τη νομιμοποίησή του, η κουστωδία των «ειδικών» του είναι αναγκασμένη να κινείται ευέλικτα. Από την αρχική διόγκωση της έκτασης της πανδημίας (ας θυμηθούμε την «επιστημονική» δήλωση του Τσιόδρα στις 6/5/2020: «*Ο αντικειμενικός τρόπος για να καταγράφονται οι θάνατοι από τον νέο ιό είναι όταν οιοσδήποτε ασθενής σε οιοδήποτε περιβάλλον είχε θετικό μοριακό έλεγχο και πέθανε!*»),⁵ πέρασαν μετά στη μεθόδευση της αξιοποίησης των «βαριών νοσήσεων» για την προώθηση των εμβολίων και των αντίστοιχων διαχωρισμών, στην κατασκευή του αποδιοπομπαίου τράγου των ανεμβολίαστων και της τερατωδίας της «πανδημίας ανεμβολίαστων», για να διαφοροποιηθούν στη συνέχεια λέγοντάς μας ότι ένα ποσοστό 20-25% ασθενών σε κλινικές covid δεν πεθαίνουν **από** κορονοϊό, πεθαίνουν **με** κορονοϊό, αποσυσχετίζοντας μια μερίδα θανάτων (θετικών σε

covid) ανθρώπων από την covid-19 και αποδίδοντάς την στο ατομικό βαρύ νόσημα με στόχο την υπεράσπιση του εμβολίου, φτάνοντας πρόσφατα στο σημείο να διαβεβαιώνουν δια στόματος Πλεύρη ότι ένα 45-50% των θανάτων οφείλεται στο γήρας και στα υποκείμενα νοσήματα, πάλι για να σώσουν κατά βάση την τρωθείσα αξιοπιστία των εμβολίων!

Οι «ειδικοί», φυσικά, όπως είναι το σύνθημα για ανθρώπους του κράτους με καλές οργουελιανές περγαμηνές, θα συνεχίσουν να σερβίρουν το παλιό ψεύδος με τη νέα μισο-αλήθεια, στοχεύοντας στη σταδιακή αποχαύνωση του κοινού τους, που δεν θυμάται τι «ισχύει» πλέον. Το σημαντικό, λοιπόν, που «διέφυγε» από τον φωστήρα μας εμβολιολάγνο δεν είναι ότι η κάθε πρόεδρος Εθνικής Επιτροπής Εμβολιασμού θα συνεχίσει να μιλάει για την δήθεν αποτελεσματικότητα του εμβολίου, αλλά το ότι *έχει αρχίσει να την σχετικοποιεί*, για να μην υπονομευτεί περαιτέρω η νομιμοποίηση του κράτους. Το γελοίο όμως είναι ότι αμφισβητώντας τη δυνατότητα κατασκευής «τείχους ανοσίας», η Θεοδωρίδου υποσκάπτει το μέσο με το οποίο οι κάθε είδους εμβολιολάτρες κατασκεύασαν ένα κάρο τερατωδίες! Γι' αυτό κι έχουν περάσει ήδη στο επόμενο στάδιο: σφυρίζουν –με τζούφια σφυρίχτρα– τη... λήξη της πανδημίας (με τον τραγικό Μπρίντεν, στη χώρα της πιο καραμπινάτης αποτυχίας των εμβολίων, να σέρνει τον χορό προς την κήρυξη νέων πια «καταστάσεων εκτάκτου ανάγκης»!) Ο απελπισμένος αρνητής της πραγματικότητας όμως εξακολουθεί πεισματικά να αναμασά ληγμένα επιχειρήματα, που μας σερβίρονταν την περίοδο που άρχισε να γίνεται προφανής η αποτυχία των εμβολίων και που είχαν αρχίσει να παροπλίζονται ήδη από τότε, όπως ότι «ο εμβολιασμός για μια σειρά από λοιμώδεις νόσους ποτέ δεν θα είχε αποτελεσματικότητα 100%», λες και η εμβολιαστική πανστρατιά ξεκίνησε με αυτό το μότο και όχι με καταναγκασμούς και παραμύθια του τύπου «παίρνουμε τη ζωή μας πίσω», με τον υποχρεωτικό/καθολικό εμβολιασμό να κατέχει τη θέση του εθνικού εισιτηρίου για την επιστροφή στην καπιταλιστική «κανονικότητα»!

Σαν συνεπής απολογητής της επιδημιολογικά αποτυχημένης κρατικής πολιτικής, μάλιστα, ο Ε. κάνει χρήση γελοίων ταυτολογιών προκειμένου να περισώσει την ευτελισμένη τιμή των κρατικών σχεδιασμών, λέγοντας στα σοβαρά ότι η τρομακτική αύξηση των νεκρών μετά από έναν χρόνο

εμβολιασμών, δηλαδή το γεγονός ότι χιλιάδες άνθρωποι νόσησαν και πέθαναν, παρότι είχαν εμβολιαστεί, οφείλεται στο ότι υπήρχε μια τεράστια αύξηση των νοσήσεων όσων είχαν εμβολιαστεί! Ευχαριστούμε στο σημείο αυτό για τη δικαίωση των επιχειρημάτων μας!

Για να ακολουθήσει η υποθετική και αστήριχτη λογική τού «χωρίς μια τόσο ευρεία εμβολιαστική κάλυψη, ο αριθμός των θανάτων και των σοβαρών επιπλοκών θα ήταν πολλαπλάσιος», η γνωστή καραμέλα των «ειδικών», «επιχείρημα» που στην πράξη συσκοτίζει μια πιο μακάβρια και σύνθετη πραγματικότητα: την υπερβολικά αυξημένη (για τρίτη συνεχόμενη χρονιά) υπερβάλλουσα θνησιμότητα **και** από **άλλες** αιτίες!

Ψιλά γράμματα όμως αυτά για τον δογματικό απολογητή της ορθολογικότητας του καπιταλιστικού κράτους που καταφεύγει ακόμα και στον ηθικισμό προκειμένου να συνεχίζει να αντιμετωπίζει ένα εμπόρευμα ειδικού σκοπού και συγκεκριμένης ιστορικά χρήσης, το εμβόλιο, αποκομμένο από την ένταξή του στις πολιτικές λιτότητας, ως ένα πράγμα, ένα «δώρο της επιστήμης», ένα θαυματουργό εργαλείο. Με την πραγματοποιημένη πραγματικότητα της οποίας είναι μέρος να του διαφεύγει και δικαιολογώντας κάθε ανακολουθία του κράτους, έχει και το θράσος να συκοφαντεί άλλους ανθρώπους ως αρνητές της πραγματικότητας!

Αν παραπέμπουμε στις δηλώσεις των «ειδικών» της εξουσίας δεν είναι για να αναπαράγουμε τον φетиχιστικό (και συχνά καθαρά ψευδή ή αντιφατικό) λόγο τους. Δε χρειαζόμαστε καμιά διαχωρισμένη «ειδικό» για να μας εξηγήσει τα συγκριτικά στοιχεία που οι ίδιες οι κρατικές στατιστικές υπηρεσίες συγκεντρώνουν. Σ' αυτά θα βρει καμιά χώρα με υψηλά ποσοστά εμβολιασμού και **ταυτόχρονα** υψηλά ποσοστά περιστατικών ή θανάτων από covid και χώρες με χαμηλά ποσοστά εμβολιασμού και **ταυτόχρονα** πολύ χαμηλά ποσοστά περιστατικών ή θανάτων.⁶ Από την άλλη, ήδη από το 2021 είχαν δημοσιευτεί διάφορες μελέτες που αποδείκνυαν ότι από πολύ νωρίς είχε παρατηρηθεί αύξηση περιστατικών covid σε χώρες και πολιτείες όπου τα επίπεδα εμβολιασμού είναι υψηλά δείχνοντας μια ευθεία αναλογία⁷ ή πως σε χώρες όπως Ηνωμένο Βασίλειο και Γερμανία υπήρχε αλματώδης αύξηση των περιστατικών covid σε εμβολιασμένα άτομα.⁸

2. Για μια διαδικτυακή περσόνα που οι ενατενιστικοί μονόλογοι του facebook ή οι αψιμαχίες/κοκορομαχίες και «συγκρούσεις» του πληκτρολογίου απαρτίζουν σχεδόν το σύνολο της πολιτικής της δραστηριότητας, με ιδιαίτερη ένταση μάλιστα μέσα στο καλοδεχούμενο από μεριάς της λοκντάουν, ήταν επόμενο η αρνητική στάση της απέναντι στη θεωρητικοπρακτική μας δραστηριότητα να είναι πρόχειρη και επιφανειακή, βασισμένη σε φευγαλέα google search –όπως ακριβώς αντιστοιχεί σε όποιον έχει χάσει προ πολλού το πραγματικό έδαφος του αγώνα, σε όποιον έχει βουλιάξει στην ενεργητική στήριξη των «ειδικών» και έχει βυθιστεί στον νεοσυντηρητισμό και την αντίδραση.

Αυτή την έννοια είχε η κριτική μας στα εγελόδια google search και δεν υπονοούσε βέβαια κάποια βλακώδη προτροπή για αποφυγή κάθε χρήσης του διαδικτύου.

3. Η αλήθεια είναι ότι δεν γνωρίζουμε εκ των προτέρων, πριν το μελετήσουμε, ποιο μπορεί να είναι «το ΕΙΔΙΚΑ εργατικό, πόσο μάλλον προλεταριακό/κομμουνιστικό», είτε στον λόγο και τις διεκδικήσεις του αντιεμβολιαστικού κινήματος του 19ου αιώνα είτε στο πραγματικό κίνημα σήμερα ενάντια στους διαχωρισμούς ή την αστυνόμευση του δημόσιου χώρου. Είχαμε την εντύπωση ότι η τάξη διαμορφώνεται μέσα από τους αγώνες της και το περιεχόμενό τους αντικατοπτρίζει τις εκάστοτε ανάγκες και επιθυμίες της. Αν ο Ε. είναι σε θέση να γνωρίζει ποιος είναι ο ΕΙΔΙΚΑ εργατικός/προλεταριακός/κομμουνιστικός χαρακτήρας των κινήματων χωρίς να κάνει τον κόπο να έχει την παραμικρή σχέση με αυτά, δε του μένει παρά από άμβωνος να τον εξαγγέλλει και στη συνέχεια να αφορίζει όσους δεν πληρούν τα ενδεδειγμένα και ταυτόχρονα αόριστα κριτήρια που θέτει.

Έχοντας ελάχιστη εκτίμηση στον λενινισμό και τον σταλινισμό που βρωμάνε τέτοιες στάσεις, εμείς από την πλευρά μας, αντίθετα, είδαμε αυτόν τον αγώνα τον 19ο αιώνα ως μία από τις μορφές που πήρε ιστορικά η έμπρακτη αμφισβήτηση της επιβολής πάνω στο προλεταριακό (κοινωνικό) σώμα καπιταλιστικών τεχνολογιών. Τεχνολογιών που εφαρμόζονταν με ευνοϊκούς για το κεφάλαιο και το κράτος του όρους και δυσοίωνους όσον αφορά στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με έναν σχετικά αυτόνομο τρόπο, δηλαδή ως τάξη μέσα-και-ενάντια στο κύκλωμα αναπαραγωγής του κεφαλαίου.

Είδαμε σ' αυτόν τον αγώνα μια έμπρακτη κριτική της δήθεν ουδετερότητας είτε των τεχνικών για την αύξηση της παραγωγικότητας της εργασίας, που αντιμετώπιζαν την τάξη ως απλό εργαλείο συσσώρευσης, είτε εκείνων των ιατρικών-κρατικών επεμβάσεων για τη συντήρησή της που την αντιμετώπιζαν ως μολυσμένο κρέας.

Δικαίως λοιπόν συμπεραίνουμε ότι αν κανείς δεν θέλει να τα δει αυτά, έχει σαν στόχο να εξαφανίσει το εργατικό-προλεταριακό περιεχόμενο του αγγλικού αντιεμβολιαστικού κινήματος από την ιστορία, να εξαφανίσει την κομμουνιστική κριτική της ιατρικής επιστήμης από το εργατικό κίνημα, με στόχο να λοιδωρήσει και να σαμποτάρει στην πράξη και τον αγώνα των σημερινών προλετάρων «αντιρρησιών συνείδησης», τον αγώνα των ανεσταλμένων υγειονομικών, όπως και άλλων προλετάρων που δεν αποδέχονται με κατεβασμένα τα χέρια τη μετατροπή των νέων, επιβαλλόμενων από το κράτος, υγειονομικών προϋποθέσεων σε τυπικά προσόντα και απαραίτητες «δεξιότητες» ένταξης στην εργασιακή και ευρύτερη κοινωνική ζωή.

4. Η κριτική του Fitzpatrick –που έχει ήδη απαντηθεί ουσιαστικά και προκαταβολικά από την Durbach– δεν υποτιμήθηκε καθόλου και κριτικαρίστηκε στο επίμετρο της μπροσούρας μας. Αφορούσε τα «βασικά επιδημιολογικά στοιχεία» που υποτίθεται αγνοούσε η Durbach, τη στιγμή που ακριβώς ο προσδιορισμός τους, όπως η ίδια τονίζει, ήταν και παραμένει το αντικείμενο της διαμάχης – τότε όπως και σήμερα! Ήδη στα μέσα του 19ου αιώνα, όπως λέει η Durbach, «η στατιστική αποτελούσε εργαλείο διαμόρφωσης δημόσιας πολιτικής καθώς οι αριθμοί εμφανίζονται ως αντικειμενικότητα και προσθέτουν επιστημονική βαρύτητα σε κατά τα άλλα υποκειμενικές απόψεις. Το κράτος έτσι συχνά χρησιμοποιούσε τα στατιστικά στοιχεία για να αντιμετωπίσει την αντιεμβολιαστική ρητορική». Η αναξιοπιστία και η αμφιβολία που περιβάλλουν τη στατιστική της εποχής, που ούτως ή άλλως δεν παρέχει ούτε καν μια επίφαση «αντικειμενικότητας», ήταν αναγνωρισμένες και από άλλους ιστορικούς και αφορούσαν κι άλλες χώρες. Οι φιλοεμβολιαστικές απόψεις, συνεπώς, του Fitzpatrick φωτίζουν την έλλειψη αντικειμενικότητας και συνοχής της κριτικής του, καθώς ως έμμεσο στόχο φαίνεται να είχε το αντιεμβολιαστικό κίνημα των μέσων της δεκαετίας

του 2000 (στην Αγγλία ενάντια στο τριπλό εμβόλιο για την ιλαρά-ερυθρά-παρωτίτιδα).

5-6-7-8. Το ότι ο Ε. κατέφυγε και στην παραποίηση ακόμα για να προσδώσει μια επιπλέον βαρύτητα στις πρόσφατες κρατικές υγειονομικές υποχρεωτικότητες και να τις στηρίξει αποδίδοντάς τους μια δήθεν διαχρονικότητα, δε μας λέει μόνο κάτι για τις μεθόδους του, αλλά κυρίως για το κίνητρο πίσω από αυτές. Όταν κανείς διαβάσει στα επίσημα κρατικά έγγραφα τη «σύσταση» και τα «οφείλει» (που δεν έχουν τιμωρητικές συνέπειες) ως κρατική υποχρεωτικότητα (που έχει τέτοιες συνέπειες), όταν έτσι ερμηνεύει μια προτροπή του κράτους και τη μετατρέπει σε υποχρεωτικότητα, τότε αποδεικνύει από μόνος του πόσο βασιλικότερος του βασιλέως είναι. Η κατάντια αυτή ενός «ριζοσπάστη» κάνει ακόμα και ακροδεξιούς κυβερνώντες όπως τον Γεωργιάδη και τον Πλεύρη να φαντάζουν σοσιαλδημοκράτες! Με άλλα λόγια, ο «αντιεξουσιαστής κομμουνιστής» μας, προφανώς, όχι μόνο προσυπογράφει τις αναστολές των ανεμβολιαστων υγειονομικών εδώ και έναν χρόνο, αλλά με την παραποίηση που κάνει σε κρατικά έγγραφα του 2019 (βλ. στο βιβλίο μας *Το προλεταριακό σώμα ως πεδίο πολιτικής διαμάχης*, σελ. 76-77) ουσιαστικά προγράφει αναδρομικά όσους υγειονομικούς δεν θεώρησαν ότι ήταν αναγκασμένοι να κάνουν ΟΛΑ τα εμβόλια που, όχι το κράτος, αλλά ο ίδιος προκρίνει υποχρεωτικά. Είναι εξίσου σίγουρο ότι αυτός δεν θα άφηνε καμιά «ασάφεια» ορολογίας να πλανάται γύρω από τα κρατικά προγράμματα εμβολιασμών, όπως έχει την απρονοησία να κάνει το ελληνικό κράτος, ούτε θα επέτρεπε οποιοδήποτε περιθώριο ΠΡΟΣΩΠΙΚΗΣ ΕΠΙΛΟΓΗΣ σχετικά με τον αυτοκαθορισμό του σώματος, αν ήταν στα πράγματα. Κι εννοείται ότι οποιαδήποτε υποψία σταλινισμού μπορεί να προκαλούν όλα αυτά, θα προέρχεται μόνο από κάποια «συγκλονιστικά ηλίθια»...

Έχουμε αναφερθεί εκτενώς στις πολλαπλές χρήσεις των εμβολίων γενετικής μηχανικής για την κρατική στρατηγική και στον κομβικό τους ρόλο στην αναδιάρθρωση του τομέα παροχής υπηρεσιών υγείας. Τα κρατικά προγράμματα μαζικού/καθολικού εμβολιασμού παρείχαν και παρέχουν τον πλέον άμεσο έλεγχο του *έμμισθου* σώματος, είτε στους χώρους εργασίας, είτε στους χώρους κατανάλωσης, μέσω της επιβολής ενός ρευστού *απαρτχάιντ*, στο οποίο ο σημερινός (με το στανιό) «συμμορφωμένος-

εμβολιασμένος» πολίτης ανά πάσα στιγμή μπορεί να αποκλειστεί από σφαίρες της κοινωνικής ζωής. Τα κρατικά προγράμματα μαζικού/καθολικού εμβολιασμού δεν είχαν καμιά υγειονομική χρησιμότητα, αλλά αντίθετα χρησίμευσαν για να εμπλουτιστεί το κρατικό οπλοστάσιο με νέες τεχνικές μεγαλύτερης *πειθάρχησης* του εγχώριου και πολυεθνικού προλεταριάτου και προσαρμογής του στο νέο βιοπολιτικό υπόδειγμα, με το φιξάρισμα του μυαλού των εργαζομένων στην ερμηνεία και τη «λύση» των απανωτών κρίσεων που βολεύει τα αφεντικά.

Συγκεκριμένα, για τον τομέα της υγείας, τα κρατικά προγράμματα μαζικού/καθολικού εμβολιασμού έπαιξαν σημαντικό ρόλο ώστε να ανασταλούν 6.500-7.000 εργαζόμενοι και να υποστελεχωθεί ακόμα περισσότερο το ΕΣΥ, να ξεζουμιστούν οι ήδη υπάρχοντες εμβολιασμένοι υγειονομικοί με την εφαρμογή περιόδου καραντίνας κομμένη στο μισό (για νοσούσες εμβολιασμένες ή και καμίας καραντίνας αν «απλώς» υπάρχει στενή επαφή με επιβεβαιωμένο «κρούσμα»), να μετατραπούν τα δημόσια νοσοκομεία σε μονοθεματικά κορονονοσοκομεία (δίχως τακτικά ιατρεία) και εμβολιαστικά κέντρα, να αποκλείεται η πρόσβαση στα νοσοκομεία σε χιλιάδες ανεμβολίαστους που δεν έχουν τη δυνατότητα να προβαίνουν κάθε τρεις και λίγο στη διενέργεια ακριβοπληρωμένων PCR – τόσο ασθενείς που χρήζουν ιατρικής περίθαλψης όσο και συνοδούς που καλύπτουν τσάτρα-πάτρα τα τρομερά κενά σε νοσηλευτικό προσωπικό και εξοπλισμό.

Από τον χειμώνα του 2021-2022 **φτάσαμε πλέον να παράγονται μαζικά θάνατοι εξασθενημένων ηλικιωμένων (με ή χωρίς covid, σε θαλάμους, ράντζα ή ΜΕΘ) που σε μεγάλο βαθμό οφείλονται στη θραύση που κάνουν οι ενδονοσοκομειακές λοιμώξεις λόγω της ραγδαίας υποστελέχωσης των νοσοκομείων για όλους τους παραπάνω λόγους (πέραν του μαζικού/βιομηχανικού χαρακτήρα τους και πέραν του γεγονότος ότι αυτά τα βιομηχανικά νοσοκομεία, ως τέτοια, υπήρξαν χώροι ευρύτατης διάδοσης του κορονοϊού σε ασθενείς και συνοδούς που είχαν την ατυχία να βρεθούν για άλλο λόγο στα «επείγοντα»).** Με την πολύτιμη συμβολή των κρατικών προγραμμάτων μαζικού/καθολικού εμβολιασμού άνοιξε ο δρόμος για την πλήρη αναδιάρθρωση του ήδη τρομερά ανεπαρκούς ΕΣΥ, μέσω συμπράξεων Δημόσιου-ιδιωτικού τομέα, που

θα σκάσουν σαν ώριμο φρούτο προκειμένου να λύσουν ένα «πρόβλημα» δημιουργημένο *εσκεμμένα* από τα πάνω (βλ. τον νέο νόμο για την «πρωτοβάθμια φροντίδα» που πέρασε αμαχητί τον Μάιο του 2022 και αναλύεται στην μπροσουρά μας *Κριτική του Διαχωρισμού #2*).

Πρέπει κανείς να διακατέχεται από μια βαθιά πίστη στην «ουδετερότητα» της επιστήμης και της ιατρικής, πρέπει να είναι φανατικός για να μην τα βλέπει όλα αυτά και να εξακολουθεί να ρωτάει βλακωδώς «τι σχέση έχουν οι ενδονοσοκομειακές λοιμώξεις βακτηριακών στελεχών με τον εμβολιασμό;».

9. Το γεγονός ότι στο προαναφερθέν κείμενο της *Αντίθεσης* («Η πραγματικότητα της άρνησης και η άρνηση της πραγματικότητας») ο Ε. και οι συνεργάτες του δεν αφιέρωσαν ούτε μια παράγραφο της προκοπής στην αναδιάρθρωση του τομέα της υγείας παρά επικεντρώθηκαν στο να συνδράμουν την προπαγανδιστική μηχανή του κράτους και των media με την κατασκευή νέων ηθικών πανικών και αποδιοπομπαίων τράγων και υιοθέτησαν όλο το κρατικό εννοιολογικό οπλοστάσιο (βλ. «αρνητές», «συνωμοσιολόγοι» κλπ.) για να σταθούν ακόμα πιο ενεργητικά στο πλευρό της κρατικής διαχείρισης της πανδημίας, καθιστά το κείμενο αυτό ανάξιο περαιτέρω σχολιασμού – πέραν όσων έχουμε ήδη πει παραπάνω και όσων έχουν πει όσοι το έχουν ήδη κριτικάρει στο ελληνικό indymedia ή στο εξωτερικό.

10. Η υποτιθέμενη «αθώα» «ανταλλαγή σχολίων» (χωρίς να μας λέει με ποιους) της συντρόφισσάς του io-sentefi στην πραγματικότητα, όπως καταγγείλαμε στις 30/12/21 στο ποστ ΒΑΛΑΝΕ ΡΟΥΦΙΑΝΟΥΣ ΣΕ ΟΛΕΣ ΜΑΣ ΤΙΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ⁹ αποτελούσε δόσιμο ονομάτων και συναλλαγή της με senior editor των greek hoaxes, έναν αυτοσυστηνόμενο ως αμυντικό-αστυνομικό αναλυτή ενός από τα πλέον διαβόητα παρακρατικά εργαλεία λογοκρισίας και ελέγχου στις μέρες μας. Με τον συρφετό των greek hoaxes (στους συνεργάτες των οποίων συγκαταλέγονται γνωστοί στους δημοσιογραφικούς κύκλους για τη γλίτσα και τις αλητείες τους μπογδανίσκοι, καθώς και αριστεροί ακαδημαϊκοί) που μέχρι πρότινος αποτελούσαν αντίπαλο του α/α χώρου, η «συντρόφισσα» δηλώνει πρόθυμη να συνεργαστεί για να καταδώσει όχι μόνο υποτιθέμενους «κομπογιαννίτες γιατρούς» –όπως φαίνεται να το θεωρεί απόλυτα αποδεκτό ο Ε.!– αλλά εκμεταλλευόμενη τον θάνατο φιλικού της προσώπου να τον αποδώσει αυθαίρετα στο διήμερο

εκδηλώσεων/συζητήσεων (26-27/11/2021) στο Αυτοδιαχειριζόμενο Κυλικείο της Νομικής που οργάνωσε η *Πρωτοβουλία Ενάντια στο Υγειονομικό Απαρτχάιντ!* Πόσο «αθώα» μπορεί να είναι μια τέτοια συνομιλία όταν δημιούργησε ένα προηγούμενο για την ποινικοποίηση και τον εξοστρακισμό της (όποιας) αντίθετης γνώμης (είτε πολιτικής, είτε ιατρικής) που δεν ταιριάζει στο κυρίαρχο αφήγημα; Και πόσο «αθώα» είναι η συμμετοχή του συνεργάτη της *Αντίθεσης cognord* σ' αυτήν την «αθώα» συνομιλία με τα greek hoaxes μέσα σε ένα κλίμα τρομοϋστερίας που έχει κατασκευάσει το κράτος και τα media; Ή μήπως η ταύτιση με την κρατική διαχείριση της πανδημίας (αυτών που όπως είπαμε κατάντησαν βασιλικότεροι του βασιλέως) τους θόλωσε την κρίση και δεν αντιλήφθηκαν ότι αυτές τους οι ενέργειες στυγνής ρουφιανιάς και κυνισμού, πέρα από το να εξυπηρετούν την κρατική διαχείριση της πανδημίας, θα μπορούσαν να ανοίξουν τον δρόμο ακόμα και για εισαγγελικές παρεμβάσεις εναντίον πολιτικών κινήσεων; Αναφέραμε και παραπάνω ότι οι μπάτσοι (κάθε είδους) εκείνη την περίοδο έφαχναν μαζικά στοιχεία για όσους συμμετείχαν στο κίνημα ενάντια στον υποχρεωτικό εμβολιασμό, καταφεύγοντας ακόμη και σε υποκλοπές.

Για να δουλέψει όμως αποτελεσματικά ένα τέτοιο όπλο, θα πρέπει **πρώτα** μέσω ρουφιανιών να δοθούν βορά στο φιλοθεάμον κοινό κάποια ονόματα βασικών συμμετεχόντων στο κίνημα (βλ. επίσης το ρουφιανοπροφίλ στο facebook με τίτλο ο Φώτης ο Τε(ρ)ζάκης). Βλέπουμε εδώ πώς ο απηνής κατήγορος του «αμοραλισμού» Ε. πρόθυμα απενοχοποιεί τη συνεργασία με τις αρχές και την κατάδοση που ισοδυναμεί με προαναγγελία ποινικής δίωξης όσων δεν συμπλέουν με τις κρατικές εντολές! Τελικά, ίσως όμως να μην ήταν τόσο «αθώο» αυτό το περιστατικό άθλιας ρουφιανιάς αφού ο cognord βιάστηκε λίγο μετά να καταργήσει τον λογαριασμό του στο twitter και ταυτόχρονα να καταστήσει τα tweet του συγκεκριμένου λογαριασμού προσβάσιμα σε εγκεκριμένους ακόλουθους!

11. Ο Ε. έχει κάθε λόγο να μην επιθυμεί να «επεκταθεί στο ζήτημα της στατιστικής» γιατί είναι ο ίδιος άνθρωπος που δεν παρουσιάζει κανένα στατιστικό στοιχείο για να στηρίξει την αυθαίρετη άποψή του ότι «χωρίς μια τόσο ευρεία εμβολιαστική κάλυψη, ο αριθμός των θανάτων και των σοβαρών επιπλοκών θα ήταν πολλαπλάσιος». Ατυχώς για

αυτόν όμως, οι ίδιοι ειδικοί και κρατικοί ιθύνοντες που πρωτολάνσαραν την τρομορητορεία περί των «εκατόμβων νεκρών», την οποία επικαλείται με το γνωστό φανφαρόνικο τρόπο που συνηθίζει, κινούμενοι ευέλικτα, όπως δείχνουμε στο σημείο 1, τον πρόλαβαν για ακόμα μία φορά. Ερχόμενοι αντιμέτωποι με μια υπερβάλλουσα θνησιμότητα που καταρρίπτει με κρότο την κατασκευασμένη απάτη περί εμβολιαστικής επιτυχίας, αναγκάστηκαν να επαναφέρουν στη συζήτηση τον τρόπο καταγραφής των θανάτων (με/από κόβιντ) —μια συζήτηση που είχε ανοίξει ήδη από τον Μάη του 2020 αλλά εκείνη την περίοδο έπρεπε να αποσιωπηθεί για να μην υπονομευθεί η κρατική προπαγάνδα του πανικού και η πολιτική των λοκντάουν (βλ. σημείωση 5). Άρα, οι ίδιοι οι κατεχοχόν διαχειριστές των στατιστικών στοιχείων φρόντισαν να αποδείξουν πως αυτά δεν υπόκεινται σε μόνο μία, συμπαγή «επιστημονική» ανάγνωση/ερμηνεία. Οι ίδιοι έκαναν σαφές πως το cognus της στατιστικής δεν διέπεται από κάποια ουδέτερη αξιοπιστία, πως δεν είναι εκτός του πεδίου της πολιτικής, της συγκυρίας και των τακτικισμών· έκαναν σαφές πως διαπερνάται από τον **κοινωνικό ανταγωνισμό** και τις απαιτήσεις διαχείρισής του. Ήταν οι ίδιοι που έκαναν ορατό πως δημιουργείται μια αναπαράσταση της κοινωνικής αντικειμενικότητας μέσω της χρήσης των στατιστικών και πως αυτή η αναπαράσταση μεταβάλλεται ανάλογα με τις ανάγκες της κρατικής πολιτικής — φυσικά, όταν αντιμετωπίζεις τον κόσμο μέσα από τα γυαλιά της ιδεολογίας, που είναι ακόμα πιο θολά λόγω του εμβολιαστικού φανατισμού, όπως κάνει ο Ε., ακόμα και αυτό το προφανές για την κοινή αίσθηση παραμένει αόρατο.

Σε αυτήν την, πλασαρισμένη από το ατελείωτο κονβόι κάθε λογής ειδικών, ειδημόνων και κρατικών αξιωματούχων που έχουν καταλάβει τη δημόσια σφαίρα τα τελευταία δύομισι χρόνια, αναπαράσταση βασίζεται ο Ε. για να συσσωρεύσει την γενική παλιατσαρία των «επιχειρημάτων» του. Μέσα σε όλα αυτά που έχουμε ήδη αναφέρει, δεν προκαλεί καμία εντύπωση πως ο συγκεκριμένος δεν είχε κανένα ενδοιασμό να αναπαράξει την τρομοϋστερία των εκατομβών με «βιωματικό», σπαραξικάρδιο στόμφο και την αναγκαία δόση συγκινησιακής φόρτισης, προκειμένου να βρεί ευκαιρία για να χρησιμοποιήσει (για ακόμα μία φορά) τους γνωστούς χαρακτηρισμούς (εδώ κατέχουμε διπλή ιδιότητα, και

«γελοίοι» και «αμοραλιστές») που επαναλαμβάνει με κάθε ευκαιρία όταν είναι στριμωγμένος – η καταφυγή σε υβριστικούς χαρακτηρισμούς και στον ηθικισμό είναι το τελευταίο καταφύγιο του οργισμένου «ριζοσπάστη» Ε. ουκ ολίγες φορές.

Αρα, η η ευθεία αμφισβήτηση της έως πρόσφατα δεδομένης αιτίας των θανάτων και της αποτελεσματικότητας των εμβολίων προέρχεται λοιπόν από την ίδια την κρατική στατιστική, μια κατάσταση που ο Ε. όχι μόνο σκόπιμα εξαφανίζει αλλά, επιπλέον, έχει και το θράσος να κατηγορεί εμάς ότι εξαφανίζουμε «οποιοδήποτε αντικειμενικό κριτήριο αλήθειας». Πόσο μάλλον όταν παραπάνω στο σημείο 1, παρουσιάζουμε ορισμένους «αντικειμενικούς αριθμούς» που δείχνουν τη θετική συσχέτιση ανάμεσα στην έκταση του εμβολιασμού και την αύξηση του αριθμού των θανάτων (που υποτίθεται ότι μειώθηκαν λόγω του εμβολιασμού) ή, πιο ήπια διατυπωμένο, δείχνουν ότι τα υψηλά ποσοστά εμβολιασμού δεν συνοδεύονται από χαμηλά ποσοστά θανάτων από κόβιντ. Παρά το γεγονός ότι η σύγκριση ανάμεσα στις ΗΠΑ και τη Νιγηρία πχ. διαψεύδει πανηγυρικά εμβολιολάτρες όπως ο Ε. και οι συνεργάτες του, εν τούτοις δεν αρκούμαστε στην παράθεση αριθμών και στατιστικών. Καταλαβαίνουμε πολύ καλά ότι η τεράστια απόκλιση ανάμεσα στη Νιγηρία και τις ΗΠΑ απαιτεί μια σοβαρή ανάλυση από ιστορική, πολιτική, κοινωνική, οικονομική και πολιτισμική άποψη – κάτι δηλαδή που είναι ανίκανοι να κάνουν οι εμβολιολάτρες.

Έχουμε ήδη δει πως είναι συχνή τακτική για τον Ε., όπου τον παίρνει, πριν καταλήξει στην φτηνή ηθικολογία, να πουλάει και υψηλή θεωρία στο ακροατήριο των διαδικτυακών ακόλουθών του. Στο σημείο αυτό όμως ξεπερνά τον εαυτό του, αυτόν του πάλαι ποτέ αντιεξουσιαστή κομμουνιστή, με εντυπωσιακό τρόπο.¹⁰ Μας καταλογίζει πως προβαίνοντας στη «μετατροπή κάθε επιστημονικής γνώσης σε ζήτημα πολιτικής επιλογής και πολιτικής οπτικής» πιανόμαστε στα δίχτυα της μεταμοντέρνας παγίδας των «θεωριών θέσης» που είναι, υποτίθεται, το «επιστημολογικό υπόβαθρο των κάθε λογής πολιτικών της ταυτότητας». Να πληροφορήσουμε τον Ε. πως δεν κάνουμε κάτι τέτοιο αλλά αυτό που επιδιώκουμε να κάνουμε είναι να συνεχίζουμε να ακολουθούμε τις ριζοσπαστικές τάσεις της κομμουνιστικής θεωρίας — και όχι την κομμένη και

ραμμένη εκδοχή της στα μέτρα και τα σταθμά που έχει επινοήσει ο ίδιος για να επενδύσει θεωρητικά τη στήριξή του στην κρατική διαχείριση της πανδημίας. Συνεχίζουμε λοιπόν να υιοθετούμε την **οπτική της εργατικής τάξης** ως «επιστημολογικό υπόβαθρο», που είναι μια **πολιτική οπτική**. Όχι βέβαια γιατί τοποθετούμαστε ως επιστημολόγοι αλλά γιατί παίρνουμε σαν αφετηρία την δικιά μας εμπειρία ως προλετάριοι/ες. Αυτή είναι μια συνθήκη που δεν την έχουμε επιλέξει, γιατί αυτή είναι η θέση μας στην ταξική κοινωνία και από αυτή αναπόφευκτα μιλάμε, δρούμε και κατανοούμε αυτόν τον άθλιο κόσμο. Έχουμε **επιλέξει** όμως **συνειδητά** να μην είμαστε μόνο **απλή εργασιακή δύναμη**, όπως θα ήθελε να μας υποβιβάσει ο Ε. και κάποιοι σλοβάκοι σύντροφοί του όπως θα δούμε παρακάτω στο σημείο 14, αλλά ταυτόχρονα ενεργητικά **πολιτικά υποκείμενα**. Σε αντίθεση με τον Ε. και τις θέσεις της *Αντίθεσης* — που είναι χαρακτηριστικές της μοναδικής ψευδοαντίθεσης που έχουμε δει τα τελευταία δυόμισι χρόνια, και πρόκειται για αυτήν της ομάδας του και των συναγωνιστών τους απέναντι στο καπιταλιστικό κράτος – συμφωνούμε με τον Μ. Tronti πως,

«Η πολιτική ηγεμονία της κυρίαρχης τάξης πρέπει να αμφισβητείται άμεσα.

*Μετά από αυτό, καθίσταται δυνατόν να διαπραγματευτείς οτιδήποτε πάνω στο πεδίο του αγώνα... Το πρώτο βήμα παραμένει η επανασύλληψη της μη αναγωγίσιμης μερικότητας της εργατικής τάξης απέναντι στο συνολικό κοινωνικό σύστημα του κεφαλαίου. Τίποτα δεν γίνεται, ούτε η επεξεργασία της θεωρίας ούτε αυτή της πρακτικής οργάνωσης, χωρίς το ταξικό μίσος... Μόνο μέσω μιας **μονομερούς/μεροληπτικής προσέγγισης**, τόσο της **επιστήμης** όσο και του **κοινωνικού ανταγωνισμού**, είναι πιθανό να κατανοηθεί οτιδήποτε και να καταστραφεί. Κάθε απόπειρα να υποτεθεί το γενικό συμφέρον, κάθε πειρασμός να σταματήσουμε στο πεδίο της κοινωνικής επιστήμης, θα εξυπηρετήσει μόνο στην εγγραφή της εργατικής τάξης εντός της καπιταλιστικής ανάπτυξης... **Απαιτούμε το δικαίωμα να περιφρονηθούμε ως ειδικό/διανοούμενοι και να περιφρονηθούμε από τους ίδιους τους ειδικούς/διανοούμενους.** Στην καπιταλι-*

στική κοινωνία, όσον αφορά στην έρευνα, στην μελέτη, στην επιστήμη, ιδωμένες από την σκοπιά της εργατικής τάξης, δεν υπάρχει άλλη συνειδητή επιλογή πέρα από την τιμή της απομόνωσης... Αυτή αποκαθιστά στην εργατική τάξη αυτό που ο Μαρξ εύστοχα υπέδειξε ως μια αναπόφευκτη επιλογή της: “την τιμή να είναι μια ανταγωνιστική δύναμη”...» (αποσπάσματα από το *Workers and Capital*)

Από τα πρόσφατα δείγματα ταξικής συνεργασίας με το κράτος και από το διανοουμενίστικο περιτύλιγμα με το οποίο επιλέγει να σερβίρει τις πολιτικές του θέσεις ο Ε. δεν μπορούμε παρά να συμπεράνουμε πως αυτές οι βασικές προϋποθέσεις της προλεταριακής πρακτικής, που πολλές φορές είναι μειοψηφική και απομονωμένη, έχουν προ πολλού περιπέσει στη λήθη της αχρηστίας. Ίσως, ακόμα, για έναν δογματικό οπαδό του επιστημονικού θετικισμού όπως ο Ε. να είναι αναπόφευκτη η προσβολή από τον «λεκέ της αμεσότητας». Έτσι χαρακτηρίζει ο Λούκατς —αγαπημένος θεωρητικός του Ε. όπου και όταν τον βολεύει— κάθε καθαρά γνωσιοθεωρητική συμπεριφορά που καταλήγει να ερμηνεύει την πραγματικότητα μέσα από το διαστρεβλωτικό πρίσμα της απόλυτης αντιπαράθεσης μιας «αντικειμενικότητας» με τα «τεκμήρια αλήθειας» της από τη μία πλευρά και ενός παθητικού, ενατενιστικού υποκειμένου από την άλλη. Η απουσία κάθε κατηγορίας διαμεσολάβησης μεταξύ υποκειμενικότητας/αντικειμενικότητας, δηλαδή το ζήτημα της υποκειμενικής ανάγνωσης της πραγματικότητας και της πρακτικής στάσης που προκύπτει από αυτή —ζήτημα το οποίο ο, κάποτε ένθερμος υποστηρικτής της «ριζοσπαστικής υποκειμενικότητας», Ε. το συμπεριλαμβάνει στα συμπτώματα της... επιδημίας μεταμοντερνισμού με το φάντασμα της οποίας ξιφουλκεί σε κάθε ευκαιρία— σημαίνει πως,

«Όχι τυχαία, η μπουρζουζία παραμένει θεωρητικά δέσμια της αμεσότητας ενώ το προλεταριάτο είναι σε θέση να την ξεπεράσει: πρόκειται μάλιστα για ένα καθαρά επιστημονικό-θεωρητικό πρόβλημα. Στη διαφορά αυτών των δύο θεωρητικών στάσεων εκφράζεται μάλλον η διαφορά του κοινωνικού είναι των δύο τάξεων. Βέβαια, η γνώση που πηγάζει από την οπτική του

προλεταριάτου είναι γνώση ανώτερη σε σχέση με την επιστημονική αντικειμενικότητα: και σε αυτήν έγκειται από μια μεριά — όσον αφορά τη μέθοδο— η λύση εκείνων των προβλημάτων που απασχόλησαν μάταια τους μεγαλύτερους διανοητές της αστικής εποχής, από την άλλη —σε σχέση με το περιεχόμενο— μια επαρκής ιστορική γνώση του καπιταλισμού στην οποία η αστική σκέψη δεν μπορεί να πλησιάσει» (απόσπασμα από το *Ιστορία και Ταξική Συνείδηση*)

Είναι προφανές πως κάθε κοινωνικό είναι πάει περίπατο όταν έχεις επιλέξει να απέχεις από κάθε εναντίωση στην κρατική διαχείριση της πανδημίας στο όνομα της αποδοχής της «πραγματικότητας» όπως αυτή εμφανίζεται στη φετιχιστική κοινωνία του εμπορεύματος. Έχει πάει περίπατο, μαζί με το παλιό σύνθημα του Μάη του '68 και των καταστασιακών — επίσης προσφιλείς στον Ε.— που διακήρυττε με γνήσιο προλεταριακό θράσος: «σύντροφοι, μην προσαρμόζεστε στην πραγματικότητα γιατί αυτή είναι που έχει το πρόβλημα!» Όταν έχεις μετατραπεί σε οργανικό διανοουμενίσκο του κράτους δεν υπάρχει άλλος δρόμος παρά το να αποσιωπηθεί πως «αντικειμενική αλήθεια» έξω από την ανταγωνιστική, προλεταριακή σκοπιά της ολότητας δεν μπορεί να υπάρξει. Αυτό είναι το νόημα του κεφαλαίου για τη στατιστική στο βιβλίο μας: ότι τα στατιστικά στοιχεία μπορούν να χρησιμοποιηθούν είτε από τους εμβολιολάγνους εξουσιαστές είτε από τους πολέμιους της υποχρεωτικότητας, επιλεκτικά και χρησιμοποιητικά και να εκμαιευτεί μια διαφοροποιημένη αλήθεια από αυτά. Παραταύτα, αναμένουμε το εμβόλιο κατά της επιδημίας μεταμοντερνισμού για να σωθούμε (και) από αυτή την πανούκλα.

12. Οι σοφιστείες του Ε. (και συνολικά του «παλλαϊκού μετώπου ενάντια στον ανορθολογισμό») προκειμένου όχι μόνο να στηρίξει και να προπαγανδίσει ενεργητικά την κρατική διαχείριση της πανδημίας αλλά και να προσφέρει εχέγγυα αντικρατισμού και «ριζοσπαστικότητας» φτάνουν σε παροξυσμό όταν η πολιτική του υποχρεωτικού εμβολιασμού συναντά κοινωνικές και πολιτικές αντιστάσεις. Τότε εφευρίσκεται η συνωμοσιολογικής αντίληψης, υποτίθεται εσκεμμένη, «κρατική θανατοπολιτική» ως ψευτοαντίβαρο στην πλήρη αποδοχή εκ μέρους του των καταναγκαστικών

«αναγκαίων μέτρων για τον περιορισμό της πανδημίας» από το κράτος. Αφού γι' αυτόν η καραντίνα, ο εγκλεισμός, η απαγόρευση κυκλοφορίας, ο (μαζικός/καθολικός) υποχρεωτικός εμβολιασμός όχι μόνο δεν θεωρήθηκαν ζητήματα άξια αμφισβήτησης και ενεργητικής, πρακτικής εναντίωσης αλλά αντίθετα **ο συνδυασμός όλων επικροτήθηκε ως αναγκαίος**, είναι φυσικό να εμφανίζεται το κράτος στα μάτια του ως «η μοναδική έκφραση του συλλογικού ή κοινωνικού συμφέροντος». Αφού είτε αδιαφόρησε είτε ανοιχτά λοιδώρησε οποιαδήποτε κοινωνική και πολιτική πρακτική αμφισβήτηση της κρατικής διαχείρισης της πανδημίας (πέραν της δημοκρατικής βιοπολιτικής), θα έπρεπε με κάποιο επινοημένο τρόπο να φανεί ότι διαχωρίζεται από την εθνική κοινότητα των κρατικών υποχρεωτικοτήτων. Για να περισωθεί λίγο η κινηματική του αξιοπρέπεια, γίνεται όψιμος δημόσιος κατήγορος της «κρατικής θανατοπολιτικής», ενώ τα ζητήματα υγείας, η αναδιάρθρωση του ΕΣΥ και οι συνακόλουθες ταξικές διεκδικήσεις παραμένουν σταθερά εκτός των ενδιαφερόντων του – μένοντας πίσω ακόμη και από την φιλοεμβολιαστική αριστερά του κεφαλαίου που, κάνοντας μεγαλειώδη κωλοτούμπα, σε σχέση με όσα διακήρυττε κατά το πρόσφατο παρελθόν εις βάρος των υγειονομικών σε αναστολή, αποφάσισε (εν πολλοίς υποκριτικά) να ασχοληθεί με τα ζητήματα αυτά. Δεν πρόκειται, λοιπόν, περί καμιάς υποτιθέμενης «αντίφασης της κρατικής πολιτικής στην οποία εκδηλώνεται η αντιφατικότητα των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων», όπως επιχειρεί με συσκοτιστικές σοφιστείες και ψευδοτεχνάσματα να θολώσει τα νερά, αλλά για την δική του αντίφαση ενώπιον της αμήχανης κατάστασης στην οποία επέλεξε να βρεθεί: να πατά ταυτόχρονα και με τα δύο πόδια σε δύο βάρκες.

13. Έχουμε αναφερθεί ξανά στη δεδομένη διαταξικότητα των κινημάτων απείθειας απέναντι στον εξαναγκαστικό εμβολιασμό, η οποία φαίνεται να χαρακτηρίζει άλλωστε ένα μεγάλο μέρος των σύγχρονων κινημάτων και προσδιορίζει την εν πολλοίς αντιφατική τους δυναμική. Έχουμε επίσης επιχειρήσει να αναλύσουμε την ταξική και πολιτική τους σύνθεση (κίνημα πλατειών παλιότερα, Κίτρινα Γιλέκα, αντίσταση στον υποχρεωτικό εμβολιασμό) ή/και έχουμε εμπλακεί εντός τους με κριτική στάση. Δεν αντιμετωπίζουμε τα κοινωνικά-ταξικά κινήματα

ιδεολογικά, δεν αναζητούμε πολιτικές και ιδεολογικές συμφωνίες με τα υποκείμενα αγώνα ως προϋπόθεση συμμετοχής σ' αυτόν ούτε επιδιώκουμε να τα αναγκάσουμε να έχουν τις «σωστές ιδέες» που αφού τους τις παρουσιάσουμε θα τους πούμε «ιδού, προσκυνήστε τις!». Εξίσου δεν παίρνουμε τοις μετρητοίς τις διεκδικήσεις των κινημάτων, τα τυπικά τους αιτήματα, αλλά αναζητούμε τις βαθύτερες αιτίες και το περιεχόμενό τους που καθορίζεται από τις πολλαπλές και διαφορετικές ανάγκες, επιθυμίες και στόχους των δρώντων υποκειμένων. Σε επίπεδο λόγου, τόσο στο παρελθόν όσο και τώρα, αντιμετωπίζουμε εξίσου εχθρικά και τις απόψεις της δεξιάς του κεφαλαίου και αυτές της αριστεράς του κεφαλαίου, και τόσο ο ακροδεξιός λόγος όσο και ο (νεο)σταλινικός μάς είναι εξίσου απεχθείς.

Οι αναγκαίες αντιπαραθέσεις και κριτικές το πρώτο διάστημα των κινητοποιήσεων ενάντια στις κρατικές υποχρεωτικότητες μας οδήγησαν στη συμμετοχή στην *Πρωτοβουλία ενάντια στο υγειονομικό apartheid*, με σαφώς ανταγωνιστικό λόγο και πράξη. Η στάση μας απέναντι στο κίνημα των ανεσταλμένων υγειονομικών καθώς και στις πλευρές του που, μέσω της άρνησης του συγκεκριμένου κρατικού μέτρου του εμβολιασμού, μπορεί να διεκδίκησαν μια άλλου τύπου εθνική κοινότητα ενάντια στην κυρίαρχη εθνική εμβολιαστική ενότητα, είναι επίσης καταγεγραμμένη (δες το κείμενό μας *Εργάτριες ή Πολίτες, Πάντως Ανεσταλμένες!*).¹¹

Κατόπιν αυτών των εξηγήσεων που απευθύνονται προς τις συντρόφισσες και συντρόφους που τυχαίνει να διαβάζουν αυτό το κείμενο και συμμερίζονται την ανάγκη αντίστασης στις κρατικές υποχρεωτικότητες, ας ξεκαθαρίσουμε τα εξής:

Όπως δείξαμε στην αρχή, ο απολογητής και υποστηρικτής του κράτους Ε. έκανε **πρώτα** την επιλογή να συνταχθεί με τα κρατικά μέτρα και ενάντια στα αγωνιζόμενα υποκείμενα που πήγαιναν πέρα από τις ασκήσεις δημοκρατικής βιοπολιτικής και **μετά να επινοήσει** τον μπαμπούλα της ακροδεξιάς. Πολύ πριν ξεπηδήσουν τα σχετικά κινήματα στους δρόμους, στοχοποίησε και λοιδώρησε αντιεξουσιαστικές ομάδες με κριτικό λόγο προς τα εμβολιαστικά προγράμματα ή τα ίδια τα σκευάσματα. Βρέθηκε έτσι να συμπλέει σήμερα με αυτούς που κατηγορούσαν, με την ίδια караμέλα, αλλά με λιγότερη χυδαιότητα είναι αλήθεια από αυτόν, ως συνοδοιπόρους της ακροδεξιάς όσους σαν αυτόν

είχαν κάνει παλιότερα την **επιλογή** να συμμετέχουν στο κίνημα των πλατειών ή να στηρίζουν το κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων! Τότε, που ακόμα διατηρούσε κάποια ταξική ματιά, διέκρινε μια «σαφέστατη προλεταριακή τάση» στα διαταξικά κινήματα ενώ τώρα, που κατέληξε χειροκροτητής κρατικών υποχρεωτικοτήτων, βλέπει σ' αυτά μόνο φασισμούς! Δύο μέτρα και δύο σταθμά, αλλά αυτά συμβαίνουν όταν λόγω φιλοτομαρισμού κανείς οδηγείται σε πλήρη έλλειψη επαφής με το πραγματικό κοινωνικό κίνημα και στην αγκαλιά του κράτους.

Αναφορικά με τη Γαλλία (όπως και για την Ιταλία) παραπέμπουμε την αναγνώστρια στο κείμενό μας *Τι γίνεται στη Γαλλία (και την Ιταλία)*; (Οκτώβρης 2021).¹² Με την ευκαιρία, να θυμίσουμε τη συμμετοχή των συνδικάτων στις περσινές κινητοποιήσεις ενάντια στους υγειονομικούς διαχωρισμούς σε αρκετές χώρες: στη Γαλλία είχαν κηρυχθεί απεργίες διάρκειας σε ορισμένα νοσοκομεία, δύο μεγάλα συνδικάτα (CGT και SUD) κήρυξαν **απεργία διάρκειας όλων των υγειονομικών** από την πρώτη ημέρα καθολικής εφαρμογής των πιστοποιητικών, συνδικάτα σε δήμους προκήρυσσαν απεργίες και ορισμένα σωματεία (όπως το συνδικάτο των σιδηροδρομικών SUDRail και αντίστοιχα σε δημοτικές βιβλιοθήκες και πισίνες) έβγαζαν ανακοινώσεις κάλυψης των εργαζομένων που αρνούσαν τον έλεγχο των πιστοποιητικών, η Επιτροπή της Νάντης για την Αυτονομία των Αγώνων καλούσε σε απεργίες ελέγχου των πάσων στην εστίαση και τα ξενοδοχεία κλπ. Το επίδικο ξεκάθαρα ήταν η **(αυτο)προστασία των εργα(ρι)ών** από τους εξαναγκασμούς και τις απολύσεις/αναστολές, από την επίθεση στον μισθό μέσω των επιβαρύνσεων με τα διάφορα τεστ και από την έξωθεν επιβολή διαιρέσεων εντός της τάξης. Το μέσο της απεργίας αποτελούσε όπλο ενάντια στις νέες προσπάθειες παραγωγικής πειθάρχησης.

Δεν ξέρουμε αν ως «προλεταριακή τάση» που αναφέρει ο Ε. εννοεί τις αριστερές εκφάνσεις του βιολογικοποιημένου εργατισμού και της δημοκρατικής βιοπολιτικής, των οποίων ο ίδιος αποτελεί αναμφίβολα μία από τις θεωρητικές πρωτοπορίες εν Ελλάδι. Τέτοια «τάση» πάντως εμείς δεν καταγράφουμε στις μαζικές προλεταριακές αντιστάσεις στα λιμάνια, τις αποθήκες και τα εργοστάσια του ιταλικού βορρά ενάντια στην παραγωγική πειθάρχηση και τη μείωση του μισθού

με την είσοδο του Green Pass. Στην Ιταλία σωματεία βάσης είχαν καλέσει γενική απεργία βάζοντας επί τάπητος ευρύτερα καίρια ζητήματα που αφορούν τους χώρους εργασίας, μέσω της Si Cobas (συννομοσπονδία σωματείων βάσης) δημιουργήθηκε ένας συντονισμός εργαζομένων ενάντια στον εκβιασμό του Green Pass από 9 διαφορετικούς χώρους εργασίας (πχ. σουπερμάρκετ, εργοστάσια, σχολεία, μουσεία), στις απεργίες πρωτοστάτησαν λιμενεργάτες της Τεργέστης, εργά(ρι)ες σε εργοστάσια της περιοχής Sinistra Piave κοντά στη Βενετία (Electrolux, San Benedetto, SIPA, Irca, Zorras group), καθώς επίσης σε αποθήκες της DHL στην περιοχή Liscate κοντά στο Μιλάνο, στη Μπολόνια στα κέτερινγκ του ομίλου Camps και στα κέντρα logistics της περιοχής. Μπλοκαρίσματα και διαμαρτυρίες λιμενεργατών και οδηγών φορτηγών πραγματοποιήθηκαν όχι μόνο στην Τεργέστη αλλά και σε άλλα λιμάνια, όπως της Ανκόνα και της Γένοβα και σε κεντρικές οδικές αρτηρίες από συντηρητές δρόμων στην Καζέρτα. Στη Γερμανία, σε αντίστοιχες κινητοποιήσεις στο Αμβούργο, πήραν μέρος αριστερά συνδικάτα. Στη Μαρτινίκα και τη Γουαδελούπη, τα συνδικάτα καλούσαν σε γενική απεργία και συμμετείχαν στα μπλοκαρίσματα δρόμων όσο μαινόταν η δεκαπενθήμερη εξέγερση του Νοέμβρη του 2021, ενόψει των ανακοινωμένων αναστολών χιλιάδων υγειονομικών. Δυναμικές απεργίες και διαμαρτυρίες ενάντια στα πιστοποιητικά καλέστηκαν επίσης από συνδικάτα σε Γκαμπόν και Μαρόκο, σε πείσμα της κάλπικης φιλευσπλαχνίας σταυροφόρων του εμβολιασμού όπως ο Ε. που ήθελαν ντε και καλά να εμβολιαστεί και όλος ο «αναπτυσσόμενος κόσμος».

Επιστρέφοντας στο anti-pass κίνημα στη Γαλλία και αναφορικά με την άποψη του Ε. που το βαφτίζει ακροδεξιό και εντελώς άσχετο με τα Κίτρινα Γιλέκα, δεν γνωρίζουμε από πού αντλεί την «άμεση πληροφόρηση» που επικαλείται. Ακόμα, ωστόσο, και «κεντριστές» όπως οι Gilles Dauvé, Tristan Leoni, Céline Alkama, που δεν θα χαρακτηρίζονταν από καμιά υπέρμετρη εναντίωση στις πρόσφατες κρατικές υποχρεωτικότητες, φαίνεται να έχουν πολύ πιο... «έμμεση» πληροφόρηση από τον ίδιο, μιας και διαφοροποιούνται πλήρως από αυτόν στις σχετικές τοποθετήσεις τους (τις οποίες ως γνήσιοι «κεντριστές» έκαναν με μισό χρόνο καθυστέρηση!). Για παράδειγμα ο Dauvé στο κείμενό του *Covid, crise*

et résilience capitalistes (Μάρτιος 2022) γράφει –με δηκτικό και υποτιμητικό ύφος μιν, με εντιμότητα δε– ότι: «Ορισμένες διαμαρτυρίες ενάντια στα πιστοποιητικά καλέστηκαν και καθοδηγήθηκαν από την ακροδεξιά, άλλες από **συνδικάτα και κόσμο της αριστεράς**, αλλά στην πλειοψηφία του το [κίνημα] πλήθος δεν μοιράζεται τίποτα το κοινό πέρα από ένα διανοητικό και πνευματικό συνονθύλευμα όπου συνδυάζονται αφέλειες και παράπονα. Αυτό που αναδεικνύεται [για το anti-pass κίνημα] είναι **λιγότερο η παρουσία της ακροδεξιάς**, όσο είναι η απουσία μιας μίνιμουμ, έστω λίγο δομημένης άποψης». Στο ίδιο κείμενο, ο Dauvé δεν παραλείπει να κάνει έναν «απολύτως αποπροσανατολιστικό» –κατά τον E.– παραλληλισμό μεταξύ του κινήματος των Κίτρινων Γιλέκων και του anti-pass κινήματος, όσον αφορά τη χρήση εθνικών (και άλλων τοπικών) συμβόλων από συμμετέχοντες στις πορείες και των δύο κινήματων.

Σε έναν εξίσου «απαράδεκτο» παραλληλισμό με τα Κίτρινα Γιλέκα προβαίνουν και οι μετριοπαθείς σχολιαστές Tristan Leoni και Céline Alkamar, καθώς στο κείμενό τους *La fin du début? Covid, passe sanitaire et critique radicale* (Μάρτιος 2022) γράφουν σκωπτικά ότι

«Όπως και εκείνο το κίνημα [των Κίτρινων Γιλέκων], οι διαμαρτυρίες του καλοκαιριού του 2021 περιγράφονται συχνά από τα μίντια και τους στρατευμένους μακρονιστές (ή, **συχνά, τους στρατευμένους της άκρας αριστεράς**) ως διαδηλωτές που είναι ατομικιστές (égoïstes), κατά βάση ακροδεξιόι, βλέπε νεο-ναζί. [...] Αυτή η άρον-άρον κατηγοριοποίηση μάς φαίνεται εντούτοις εντελώς **καρικατουρίστικη, στρεβλή και, κυρίως, ελάχιστα χρήσιμη για να καταλάβουμε το anti-pass κίνημα** όπως εκτυλίχθηκε στη μητρόπολη (όπου βρισκόμαστε εμείς)».

Παρόμοιες αναφορές βρίσκουμε στο κείμενο *Slouching towards Brussels*, της Rona Lorimer, στο σάιτ των Endnotes.¹³ «**Έχουν ήδη γίνει εκασιές ότι το κίνημα κατά του υγειονομικού πάσου αποτελεί συνέχεια των Κίτρινων Γιλέκων. Η συνέχεια αντικατοπτρίζεται επίσης στο κινηματιστικό ρεύμα** [σ.μ., έτσι προσδιορίζει η συγγραφέας την τάση εκείνη του κινήματος που αναγνωρίζει ότι ο αγώνας της εργατικής τάξης δεν χαρακτηρίζεται από

καθαρότητα και ενθαρρύνει τις καταστροφικές αλλά και δημιουργικές της παρορμήσεις], σε εκείνους δηλαδή που αγκάλιασαν το κίνημα κατά του υγειονομικού πάσου ακριβώς επειδή ήταν συγκεχυμένο και επομένως θα μπορούσε να είναι σαν τα Κίτρινα Γιλέκα· ενώ το παρεμβασιακό ρεύμα [σ.μ., έτσι προσδιορίζεται η τάση που ενθάρρυνε τη συμμετοχή στο κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων για να ενδυναμωθεί το αντιφασιστικό του κομμάτι και να εκδιωχθούν οι φασίστες] εκφράστηκε μέσω των εκκλήσεών του προς τα κόμματα της Αριστεράς να πάρουν θέση στο ζήτημα των υποχρεωτικότητων, και φυσικά εκείνοι που είχαν ντροπιαστεί με το να απορρίψουν τα Κίτρινα Γιλέκα την πρώτη φορά ήταν **πιο προετοιμασμένοι τη δεύτερη φορά**».

Δηλαδή κόσμος της αριστεράς/αντιεξουσίας/ αντιφασισμού που συμμετείχε στα Κίτρινα Γιλέκα, αμέσως αποφάσισαν να συμμετέχουν για τους ίδιους λόγους και στο anti-pass κίνημα. Ενώ αντίστοιχος κόσμος που είχε μετανιώσει για την πρότερη απουσία του από το κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων ήταν πια αποφασισμένος να ενταχθεί σε αυτόν το νέο αγώνα. Στο προαναφερθέν κείμενό μας για τη Γαλλία μάλιστα είχαμε αναφερθεί και στις συχνά αιματηρές συμπλοκές αντιφασιστών (της τάσης των «παρεμβατιστών» δηλαδή) με ακροδεξιούς, κατά βάση στη Νότια Γαλλία, οι οποίοι δεν άφησαν χώρο στην παρουσία των τελευταίων στις anti-pass πορείες. Και η Lorimer συνεχίζει:

«[Οι πορείες κατά του υγειονομικού πάσου] έδειχναν να στερούνται το ευρύτερο, πιο ουτοπικό περιεχόμενο των Κίτρινων Γιλέκων, αν και ο κόσμος επισήμαινε ότι ίσως «φαινόταν» να έχουν την ίδια πληθυσμιακή σύνθεση. [...] Κι ενώ, κόσμος στο Παρίσι [στις anti-pass πορείες] αναγνώριζε την παρουσία των Κίτρινων Γιλέκων ακόμη και όταν αυτοί οι άνθρωποι δεν φορούσαν το γιλέκο –γεγονός που υποδηλώνει ότι υπάρχουν στιγμές που όλοι είναι Κίτρινα Γιλέκα–, άλλες φορές πάλι τα Κίτρινα Γιλέκα ήταν κάτι διαφορετικό και αυτή η διαφορά γίνεται αντιληπτή ως ένα ορατό ταξικό σημάδι. Αυτό υποδηλώνει μια όχι εντελώς τέλεια ενσωμάτωση στα Κίτρινα Γιλέκα και ότι επρόκειτο για μια ρευστή κατάσταση».

Δηλαδή, ακριβώς λόγω των πολύ κοινών χαρακτηριστικών του anti-pass κινήματος του 2021

με αυτό των Κίτρινων Γιλέκων του 2018-19, μπορούσε κανείς να ταυτίζει το πλήθος που συμμετείχε στο πρώτο με αυτό του δεύτερου (ανεξάρτητα από τη χρήση του κίτρινου γιλέκου καθ' αυτού). Άλλωστε, όπως είχαμε αναφέρει και στο δικό μας κείμενο, στις anti-pass πορείες του Παρισιού τραγουδιόταν επανειλημμένα ο «ύμνος» των Κίτρινων Γιλέκων, δηλαδή τα ίδια στιχάκια με τις πορείες του 2018-19. Πάντως, η παρουσία όσων φορούσαν κίτρινο γιλέκο συγκεκριμένα στις anti-pass πορείες αποτελούσε (σύμφωνα με την Lorimer) σημάδι της ύπαρξης ενός ταξικού στοιχείου στο κίνημα· του στοιχείου δηλαδή που ο Ε. αρνείται τραβώντας μια κάθετη διαχωριστική γραμμή μεταξύ των δύο κινήματων, όπως τον βολεύει. Και συνεχίζοντας με το κείμενο της Lorimer:

«Η εντύπωσή μου ήταν ότι όλους αυτούς τους μήνες που προηγήθηκαν των κονβόι [μια μορφή που πήρε το anti-pass κίνημα στις αρχές του 2022 αντανάκλαστικά προς το αντίστοιχο καναδικό], τα αιτήματα κατά του υγειονομικού πάσου δεν κατάφεραν ποτέ να συγκεκριμενοποιηθούν σε αιτήματα για ένα καλύτερο σύστημα υγείας, ή για παράδειγμα ότι σε κανέναν δεν πρέπει να επιβάλλεται απαγόρευση κυκλοφορίας ή καραντίνα σε τρομερές συνθήκες στενότητας χώρου. [...]

Ωστόσο, όταν ανακοινώθηκε ότι θα υπάρξουν κονβόι στη Γαλλία, αρχίσαμε να ακούμε τα ίδια ευρύτερα κοινωνικά αιτήματα που διατυπώθηκαν κατά τη διάρκεια των Κίτρινων Γιλέκων, παρόμοια δηλαδή με αυτά που διατυπώθηκαν στη «Συνέλευση των Συνελεύσεων» στο Commercy [δηλαδή στην πρώτη γενική συνέλευση συντονισμού των Κίτρινων Γιλέκων τον Γενάρη του 2019]. Το δελτίο τύπου που καλούσε σε ένα «Κονβόι Ελευθερίας» προς το Παρίσι και τις Βρυξέλλες δεν μιλούσε μόνο για το υγειονομικό πάσο και τις απαγορεύσεις κυκλοφορίας, αλλά μιλούσε επίσης για την περιορισμένη αγοραστική δύναμη, την τιμή των βασικών ειδών πρώτης ανάγκης, καθώς και την τιμή της βενζίνης. Απαιτούσαν ακόμη και ελεύθερη και καθολική πρόσβαση στην υγεία και τον πολιτισμό. Εκτός από την αναφορά στα Κίτρινα Γιλέκα, η άλλη

προφανής αναφορά ήταν το Mad Max: Fury Road».

Άρα, σε ορισμένες φάσεις, στο κίνημα αυτό εμφανίζονται καθαρά ταξικά στοιχεία όχι μόνο ως προς την κοινωνική του σύνθεση αλλά και ως προς συγκεκριμένα περιεχόμενα. Από την μεριά μας, είναι επιλογή μας να τονίζουμε αυτό το στοιχείο από την αρχή του κινήματος, όπου και αν το εντοπίζουμε, στους χώρους εργασίας ή αλλού. Και κλείνοντας, η Lorimer λέει:

«Ο Mélenchon [πρόεδρος κόμματος της «ριζοσπαστικής αριστεράς»] είχε στηρίξει δημόσια τα κονβόι, αλλά η εντονότερη στήριξη ήρθε από ακροδεξιούς πολιτικούς όπως ο Philippot που είχε καλέσει πορεία στην πλατεία Denfert Rochereau. Ένα από τα πιο γνωστά αριστερά Κίτρινα Γιλέκα, ο Rodriguez, ο οποίος έχασε ένα μάτι το 2019, κάλεσε τότε σε διαδήλωση με αφετηρία την Place d'Italie».

Τόσο στα αποσπάσματα αυτά, όσο πολύ περισσότερο σ' αυτά που ακολουθούν στο κείμενο των Temps Critiques,¹⁴ μπορεί καμιά να αντιληφθεί όχι μόνο το προφανές, ότι **κομμάτια ή ίσως απομεινάρια των ίδιων των Κίτρινων Γιλέκων συμμετείχαν στις πρόσφατες κινητοποιήσεις ενάντια στο υγειονομικό πάσο**· αλλά το κυριότερο, ότι οι διαφορές των δύο (διαταξικών) κινήματων θα μπορούσε να είναι αντικείμενο μιας σοβαρής ανάλυσης που θα πρέπει να λάβει υπόψη της τη δυνατότητα γενίκευσης των αιτημάτων και θεματικών των δύο αυτών κινήματων, την οργάνωση και εδαφικοποίηση του αγώνα εντός των αντικειμενικών αλλαγών που συνέβησαν κατά το μεσοδιάστημα των περιοριστικών μέτρων στη γαλλική κοινωνία και το πώς εξελίχθηκαν μέσα στον χρόνο. Σε κάθε περίπτωση πάντως τα δύο κινήματα δεν μπορούν να ερμηνευτούν μέσω της ιδεολογικής, καρικατουριστικής, στα όρια της συκοφαντίας, εμμονής με την παρουσία της ακροδεξιάς, η οποία εξαντλείται σε έναν «αντιφασισμό» άρον-άρον επιστρατευμένο για να αποκρύψει τη στήριξη των κρατικών μέτρων, σαν αυτόν που διαλαλεί ο Ε. και οι συν αυτώ. Γράφουν οι Temps Critiques στο κείμενο τους *Διαδηλώσεις ενάντια στο Διαβατήριο Υγείας... ένα μη-κίνημα;* (οι διευκρινιστικές προσθήκες εντός αγκυλών είναι δικές μας):

«Όπως και με τα Κίτρινα Γιλέκα, [έτσι και στο anti-pass κίνημα] ο αγώνας για ορατότητα [αυτή τη φορά των ανεμβολίαστων] μοιάζει να κυριαρχεί μέχρι να αποσπαστεί από οποιοδήποτε ακριβές περιεχόμενο. Εδώ, για παράδειγμα, ακόμα και η άρνηση του υγειονομικού πάσου (από ανθρώπους που το έχουν), αν ληφθεί [υπόψιν] από μόνη της, μοιάζει σαν αντιπολίτευση στον Μακρόν και σε ό,τι αντιπροσωπεύει. Ο κίνδυνος είναι να γίνει μοναδικός στόχος του κινήματος η επέκταση αυτής της ορατότητας και, συνεπώς, να γίνει ανέκδοτο να αντιμετωπίσει την ποικιλομορφία ή ακόμα και την ασυμβατότητα των διαφωνιών που εκφράζονται από όσους/ες συμμετέχουν. Με την έννοια αυτή, [οι συμμετέχοντες στις anti-pass διαδηλώσεις] παραπλανούν τον εαυτό τους σε σχέση με την αντιπολιτευτική τους συναίνεση, η οποία είναι ως επί το πλείστον πλασματική. Περισσότερο πλασματική, τουλάχιστον αυτή τη στιγμή, από αυτήν των Κίτρινων Γιλέκων, των οποίων το κίνημα ακολούθησε μια πορεία βαθμιαίας ταχείας ανάπτυξης από τα αρχικά του κίνητρα στην αποστασιοποίησή του από τις επιταγές και τις νόρμες της καπιταλιστικής κοινωνίας, σε αντίθεση (μέχρις ώρας) με το κίνημα ενάντια στο υγειονομικό πάσο. [...]

Αλλά δεν υπάρχει κίνημα Κίτρινων Γιλέκων [εκ νέου] γιατί, προς το παρόν, φαίνεται να υπάρχει μόνο κάποιο είδος άμεσης διαμαρτυρίας που παλεύει να γίνει ένα κίνημα. Δεν βλέπουμε, ως επί το πλείστον, χαρακτηριστικά σύμβολα [από το κίνημα των Κίτρινων Γιλέκων], μόνο μερικά μεμονωμένα, ούτε συλλογικά πανό ούτε Κίτρινα Γιλέκα σε μεγάλους αριθμούς, έστω και αν κάποιες στιγμές έχει κανείς την εντύπωση ότι (αν και χωρίς τα γιλέκα τους) συνεχίζουν να διαμορφώνουν τις διαδηλώσεις εναντίον της εξουσίας, γενικά, και τον Μακρόν ειδικότερα. [...]

Αντιμέτωπα με αυτή την έλλειψη ή κενό, που αντιπροσωπεύεται από την απουσία μιας συλλογικότητας (ενώ υπήρχαν ομάδες Κίτρινων Γιλέκων [ενόσω εξελίσσονταν οι anti-pass διαδηλώσεις]), **πρώην μέλη των**

Κίτρινων Γιλέκων έχουν γίνει ένα είδος μαχητικής βάσης και μνήμης, που συγκροτεί μια γέφυρα για καινούριους διαδηλωτές [στις anti-pass διαμαρτυρίες] που υποστηρίζουν, ή λένε ότι υποστηρίζουν, τα Κίτρινα Γιλέκα [...].

Ακόμα κι αν οι σημερινές διαδηλώσεις δεν συνιστούν ένα κίνημα, **αντηχούν οι ίδιες λίγη από τη δύναμη αυτών των αγώνων των πρόσφατων χρόνων, αν μη τι άλλο στην εκ νέου χρήση συγκεκριμένων συνθημάτων ή στην επιμονή τους για διαδήλωση**, είτε αυτό επιτρέπεται είτε όχι, στο πλαίσιο ενός κράτους έκτακτης ανάγκης. [...]

Από την περίοδο που τα Κίτρινα Γιλέκα άφησαν το σημάδι τους στο συλλογικό πνεύμα, τα Σάββατα μπορούν να συνυπάρξουν πολλαπλές διαδηλώσεις. Η συνήθεια της διαδήλωσης χωρίς επίσημη δήλωση [στο Κράτος, όπως ορίζει ο νόμος] έχει ανοίξει τη δυνατότητα μάλλον για τη διάχυση ποικίλων πρωτοβουλιών παρά τη συγκέντρωση, κάθε φορά, των δυνάμεων [στην ίδια πορεία]: μια συνύπαρξη όλων των δυσαρεστημένων και εξεγερμένων. Έτσι, στο Παρίσι, τις 21 Αυγούστου του 2021, υπήρχαν τουλάχιστον **τέσσερις διαδηλώσεις, κάποιες από τις οποίες είχαν καλεστεί από τα Κίτρινα Γιλέκα**.

Παραθέτουμε, τέλος, ένα μικρό απόσπασμα από το κείμενο του Ραούλ Βανεγκέμ, *Πολιτική Ανυπακοή* που είχαμε δημοσιεύσει πέρσι. Το κείμενο είναι κάτι παραπάνω από σαφές τόσο όσον αφορά τα Κίτρινα Γιλέκα και τη σχέση τους με το κίνημα ενάντια στο υγειονομικό πάσο όσο και τη στάση των πολέμιών τους.

«Αντί να καταγγείλει τους υπαίτιους της εκτεταμένης νοσηρότητας, μια φράξια διανοουμένων, ρετρο-μπολσεβίκων και λεγόμενων ελευθεριακών υιοθέτησε το οργουελιανό newspeak που έχει γίνει ο παραδοσιακός τρόπος επικοινωνίας των κυβερνητικών αρχών. Αρνούνται στους πολίτες το δικαίωμα να επιλέξουν ή όχι τα εμβόλια που βρίσκονται σε πειραματικό στάδιο. Παρέχουν στο κράτος τρομακτική

υποστήριξη χαρακτηρίζοντας τα κίτρινα γιλέκα που αγωνίζονται για το δικαίωμα στη ζωή και την ελευθερία που αυτό συνεπάγεται ως ατομικιστές. Ωστόσο, εδώ και τρία χρόνια, οι εξεγερμένοι της καθημερινής ζωής δεν χρειάστηκε να αποδείξουν ότι είναι αυτόνομα, αναστοχαστικά άτομα και όχι ατομικιστές που η νοοτροπία της αγέλης τους εμπνέει δηλώσεις όπως: “Αν όλοι εμβολιάζονταν, δεν θα χρειαζόμασταν υγειονομικό διαβατήριο”».¹⁵

14. Ο Ε. κλείνει τα σχόλιά του πάνω στην έκδοσή μας με την υπεράσπιση της εργατίστικης ομάδας από τη Σλοβακία ονόματι Karmina. Επειδή στο βιβλίο μας είχαμε αναφερθεί κριτικά μόνο στις, προβεβλημένες από τον ίδιο, ασυναρτησίες τους για το πώς συμβάλλουν τα εμβόλια κατά της covid-19 στη... μείωση του αναγκαίου χρόνου εργασίας στα νοσοκομεία χωρίς να αναφερθούμε στις γενικότερες αντιλήψεις αυτής της ομάδας για τον εργατικό αγώνα, την κοινωνική αναπαραγωγή και τον υποχρεωτικό εμβολιασμό, θα πιάσουμε αυτή τη φορά τις απόψεις τους από την αρχή· όχι για κανέναν άλλο λόγο αλλά γιατί αποτελούν ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα αριστερής σοσιαλδημοκρατίας, με ξεκάθαρα και έντιμα διατυπωμένες αντιλήψεις ταξικής συνεργασίας και βιολογικοποιημένου εργατισμού.

Σε αντίθεση με τη λυσσασμένη «αντιφασιστική» προπαγάνδα των ελλήνων αναρχοσταλινικών (Αντίθεση, Πασαμοντάνα, Ταξική Αντεπίθεση κλπ.) που θέλουν να κριθούν μόνο σε σχέση με τους πραγματικούς ή φανταστικούς ακροδεξιούς αντιπάλους τους, οι εν λόγω σλοβάκοι αναγνωρίζουν ότι μέσα στο 2021 διαδηλώσεις ενάντια στον υποχρεωτικό εμβολιασμό και τα υγειονομικά πιστοποιητικά στους χώρους εργασίας και κατανάλωσης στην Ευρώπη οργάνωσαν όχι μόνο οι ακροδεξιοί αλλά και μια εργατική αντιπολίτευση που αποτελείτο από εργατικά συνδικάτα όπως η SUD στη Γαλλία, οι Si Cobas στην Ιταλία, η Unite στη Βρετανία και άλλοι. Αναγνωρίζουν επίσης ότι αυτή η εργατική αντιπολίτευση απέρριπτε τα περιοριστικά μέτρα λόγω της καταπιεστικής φύσης τους και των κοινωνικών συνεπειών τους, όπως η ενίσχυση της πολιτικής της λιτότητας και η διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών υγείας. Θεωρώντας όμως αυτή την κριτική λανθασμένη, οι σλοβάκοι επιδίδονται σε μια συστηματική (όπως νομίζουν) αποδόμηση των

αντιλήψεων της «εργατικής αντιπολίτευσης» για να αποδείξουν ότι τα περιοριστικά μέτρα (λοκντάουν, κοινωνική αποστασιοποίηση, υποχρεωτικός/καθολικός εμβολιασμός και πιστοποιητικά) είναι προς όφελος του κοινωνικού συνόλου: και της εργατικής τάξης και του κεφαλαίου και του κράτους!

Γράφουν επ’ αυτού: «Στο ζήτημα του εμβολιασμού, η εργατική τάξη έχει αυτή τη στιγμή **ταυτόσημα** συμφέροντα με το κράτος και το κεφάλαιο». Και για να μην έχει κανείς μας απορία αν αυτή η σύμπτωση συμφερόντων επεκτείνεται και σε άλλα ζητήματα, προσθέτουν: «**Παρεμπιπτόντως, αυτή η θαυμαστή σύμπτωση συμφερόντων εκδηλώνεται κάθε φορά που αγοράζουμε ψωμί: εμείς συντηρούμαστε απ’ αυτό, το κράτος είναι χαρούμενο που η εργασιακή δύναμη αναπαράγεται και η εθνική οικονομία αναπτύσσεται, ο εργοδότης μας το κεφάλαιο είναι χαρούμενος που θα εκτελέσουμε την αναμενόμενη εργασία αύριο και η Big Bread τρίβει τα χέρια της καθώς πραγματοποιεί ένα μέρος της συνολικής κοινωνικής υπεραξίας μέσω αυτής της μικρής συναλλαγής. Δεν πρόκειται για προδοσία των ταξικών συμφερόντων, αλλά για τη φυσιολογική πορεία των business σε μια καπιταλιστική κοινωνία!**»

Στο θαυμαστό, «φυσιολογικό», πραγματοποιημένο κόσμο των business as usual όπου συγκλίνουν αρμονικά τα συμφέροντα του Monsieur le Capital, του πατρικού Κράτους, της Madame Big Pharma που μας προσφέρει φαρμακευτικά αγαθά και της δεσποινίδος Εργασιακή Δύναμη –ταυτόχρονα «φυσιολογικοί» κοινωνικοί χαρακτήρες και άμεσα απλά πράγματα– τα καθήκοντα της εργατικής τάξης είναι, σύμφωνα με τους σλοβάκους παντογνώστες, ξεκάθαρα: «**Συμφέρον των εργατ(ρι)ών... είναι να νοικιάζουν την εργασιακή τους δύναμη όσο το δυνατόν πιο ακριβά... Οι εργάτ(ρι)ες έχουν [επίσης] συμφέρον να διασφαλίζουν ότι [εντός και εκτός παραγωγικής διαδικασίας] η φθορά της εργασιακής τους δύναμης δεν θα υπερβαίνει ένα επίπεδο που θα κρίνεται αποδεκτό. Ή, αν συμφωνήσουν στην υπέρβαση αυτού του ορίου, είναι προς το συμφέρον τους να αποζημιώνονται γι’ αυτό με επιπρόσθετη αμοιβή ή περισσότερο ελεύθερο χρόνο.**»

Γι’ αυτή την ομαδούλα που, όπως και οι έλληνες αναρχοσταλινικοί, έχει τραφεί κατά πώς φαίνεται με μπόλικο παλιομοδίτικο σοβιετικό μαρξισμό σχεδιασμένης οικονομίας, το προλεταριάτο ταυτίζεται με τον εμπειρικό εργάτη, με την απλή εργασιακή

δύναμη. Αυτή όμως δεν είναι η μόνη θεωρητική και πολιτική προϋπόθεση των ασυναρτησιών που διατυπώνουν. Εκτός από ιππότες υπεράσπισης της διαθέσιμης και «υγιούς» εργασιακής δύναμης, οι πολύ καλά ενημερωμένοι Karmina ξέρουν ότι ο μαζικός/καθολικός εμβολιασμός μειώνει τον αριθμό των μολύνσεων καθώς και τον αριθμό των ανθρώπων με σοβαρή νόσηση από την covid-19! Και όλα αυτά τα «ήξεραν» τον Γενάρη του 2022 όταν οι θάνατοι από/με κόβιντ είχαν αυξηθεί παντού όπου είχε διενεργηθεί μαζικός εμβολιασμός (της Ελλάδας συμπεριλαμβανομένης). Επ' αυτών των καθόλα ανθυγιεινών εξελίξεων, βλ. παραπάνω το σημείο 1 του παρόντος κειμένου.

Στη βάση αυτών των δύο αυθαίρετων πολιτικών προϋποθέσεων, βγαλμένων από τη σοφία της αστικής πολιτικής οικονομίας και των Big Pharma business as usual, οι σλοβάκοι προχωρούν στην «κριτική» (ο Θεός των business να την κάνει τέτοια!) τεσσάρων βασικών θέσεων της ευρωπαϊκής «εργατικής αντιπολίτευσης» (εμείς θα τη λέγαμε προλεταριακή αντίσταση) – μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και η κυριότερη δική μας θέση ότι το σύνολο των περιοριστικών/διαχωριστικών μέτρων (από τα λοκντάουν ως τα πιστοποιητικά) **είναι η συνέχιση της πολιτικής της λιτότητας** με άλλα μέσα. Την «κριτική» των σλοβάκων συντρόφων του σ' αυτή τη θέση της προλεταριακής αντίστασης είχε επιλέξει να προβάλλει ο Ε.· εμείς αποκαλύψαμε τι κρύβεται πίσω από αυτή την «κριτική», ο Ε. στράβωσε και προσπαθώντας να στηρίξει τις ασυναρτησίες των συντρόφων του τα έκανε ακόμα πιο σκατά.

Τι λένε οι σλοβάκοι; Ότι με το να μη θέλουν οι «αρνητές» να κάνουν τα εμβόλια επιβάλλουν... **υπερεργασία** στο υπάρχον υγειονομικό προσωπικό που σε μεγάλο βαθμό θα ήταν αχρείαστη αν αυτοί εμβολιάζονταν! Αυτό το επιχείρημα που αντιστρέφει την πραγματικότητα, το χρησιμοποίησε κατά κόρον ο Μητσοτάκης –και φανταζόμαστε και η σλοβάκιη κυβέρνηση– την ώρα ακριβώς που επέβαλε υπερωρίες στις δομές υγείας. Το επιχείρημα λέει ότι το ζήτημα της δωδεκάχρονης λιτότητας είναι «άσχετο» αφού η λιτότητα και οι περικοπές χιλιάδων θέσεων εργασίας θα πρέπει να θεωρείται κάτι **δεδομένο**· το θέμα, όπως επαναλαμβάνει σαν γραμμόφωνο και η Karmina, είναι να μην υπερφορτωθούν τα (υποβαθμισμένα από την χρόνια

λιτότητα) νοσοκομεία ώστε να μπορούν να εξυπηρετήσουν και άλλα περιστατικά (που πάντως είτε με είτε χωρίς εμβόλια κατέληξαν στον ιδιωτικό τομέα χωρίς να ανοίξει ρουθούνι αφού η επέκταση της λιτότητας νομιμοποιήθηκε μέσω της επικέντρωσης στα θαυματοουργά εμβόλια). «*Στην παρούσα κατάσταση, δεν βλέπουμε το λόγο να μείνουμε κολλημένοι σε αγώνες ενάντια στην λιτότητα που χάθηκαν στο παρελθόν*», λέει η Karmina μέσα στην realpolitik λογική της – ούτε λόγος βέβαια για κριτική του σύγχρονου βιομηχανικού βιοϊατρικού μοντέλου...

Για να μας εξηγήσουν τώρα πώς οι ίδιοι και το κράτος τους θα καταφέρουν μέσω του εμβολιασμού να... απαλύνουν το εργασιακό φορτίο του υγειονομικού προσωπικού καταφεύγουν στον... Μαρξ!

Και τι προσφυγή στον Μαρξ είναι αυτή πραγματικά! Στις πέντε παραγράφους που αφιερώνουν στην «αναπαραγωγή και διασπάθιση της εργασιακής δύναμης» βρισκόμαστε ενώπιον ενός θεωρητικού μπάχαλου και μιας ανιστορικής χρήσης εννοιών που οι σλοβάκοι ανακαλύπτουν στο *Κεφάλαιο*: ο **κοινωνικά αναγκαίος χρόνος εργασίας** που απαιτείται για την παραγωγή ενός εμπορεύματος ή μιας θεραπείας και καθορίζει το μέγεθος της αξίας τους μπερδεύεται με τη διάκριση της εργάσιμης μέρας σε **αναγκαίο** (για την αναπαραγωγή της εργασιακής δύναμης) **χρόνο εργασίας** και σε **χρόνο υπερεργασίας** (για την παραγωγή υπεραξίας), ο οποίος με τη σειρά του μπερδεύεται με τις **υπερωρίες** (τον πρόσθετο χρόνο εργασίας) και όλα αυτά με την **κατανομή** της διαθέσιμης κοινωνικής εργασίας σε κλάδους παραγωγικής και αναπαραγωγικής εργασίας – η τελευταία μάλιστα δεν καθορίζεται από το νόμο της αξίας αλλά από κάποιες αόριστες «απαιτήσεις αναπαραγωγής», οι οποίες είναι όμοιες σε όλες τις ιστορικές κοινωνικές μορφές εργασίας και αναπαραγωγής· λες και το ερώτημα του **ποιος** ή **τι** καθορίζει αυτό που είναι «κοινωνικά αναγκαίο» είναι όμοια απαντημένο σε όλες τις μορφές «κοινωνίας» και λες κι οι έννοιες που χρησιμοποιεί ο Μαρξ δεν εντάσσονται σε έναν ιστορικά καθορισμένο, **ειδικά** καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, δεν είναι οι κατηγορίες **αυτού** του κόσμου.

Στο 15ο κεφάλαιο του πρώτου τόμου του *Κεφαλαίου*, για παράδειγμα, ο Μαρξ αναλύει το πώς η παραγωγή υπεραξίας στον καπιταλισμό ποικίλλει ανάλογα με

τρεις μεταβλητές: τη διάρκεια της εργάσιμης μέρας, την ένταση της εργασίας και την παραγωγικότητά της, δηλαδή ανάλογα με τρεις διαφορετικές και ευέλικτες στρατηγικές που μπορεί να θέσει σε ενέργεια το κεφάλαιο: αν δεν μπορεί να αυξήσει π.χ. το χρόνο εργασίας, θα αυξήσει την έντασή της κ.ο.κ. Οι σλοβάκοι όμως παντογνώστες μας (και μαζί τους και ο ακολουθητής τους Ε.) αντ' αυτού ανακαλύπτουν σ' αυτό το κεφάλαιο την υπερϊστορική χρήση των καπιταλιστικών κατηγοριών που αναζητούν, π.χ. την οικονομική λογική κόστους-οφέλους. Την ανακαλύπτουν σε μια παρέκβαση του Μαρξ, που αναφέρει ότι αν καταργηθεί η κεφαλαιοκρατική μορφή παραγωγής (μια καθαρά υποθετική περίπτωση) θα περιοριστεί η εργάσιμη μέρα στην αναγκαία εργασία, η οποία ταυτόχρονα θα επεκταθεί. Κι αυτό για δύο λόγους: α) γιατί σ' αυτήν την υποθετική περίπτωση θα αυξάνονταν **ποσοτικά** οι ανάγκες των εργατ(ρι)-ών και β) γιατί θα συνυπολογιζόταν στην αναγκαία εργασία ένα τμήμα της τωρινής υπερεργασίας ως δημιουργία αναγκαίου αποθέματος. Λέει επίσης ότι θα αποφεύγονταν οι περιπτές εργασίες (χωρίς να διευκρινίζει ποιες είναι αυτές σήμερα) και ότι η εργασία θα γενικευόταν σε όλο τον «ικανό για εργασία» πληθυσμό. Όποια κριτική κι αν θέλαμε να ασκήσουμε σε αυτές τις γενικόλογες και καθαρά ποσοτικές αναφορές σε μια μελλοντική κοινωνία, το σίγουρο είναι πάντως ότι σε αυτό το απόσπασμα που μας παρουσιάζουν η Karmina και ο Ε. ο Μαρξ σε καμιά περίπτωση δεν υπονοεί ότι **κάθε** αύξηση της παραγωγικής δύναμης της εργασίας οδηγεί **αναγκαστικά** στη συντόμευση της εργάσιμης μέρας. Μάλιστα η εξαντλητική παράθεση ιστορικών στοιχείων από την πλευρά του στο κεφάλαιο για την εργάσιμη ημέρα αποδεικνύει το ακριβώς αντίθετο: οι εστίες διαρκούς παράτασης της εργάσιμης μέρας και παραβίασης της εργασιακής νομοθεσίας συνδέονται καταρχήν με τους τεχνολογικά εκσυγχρονισμένους κλάδους παραγωγής, εκεί δηλαδή όπου έχει επενδυθεί πάγιο κεφάλαιο που δεν πρέπει να παραμείνει αδρανές ούτε δευτερόλεπτο (πράγμα που άλλωστε έχει έκτοτε αποδειχτεί από την ιστορία τόσο των φιλελεύθερων καπιταλιστικών κοινωνιών όσο και των κρατικο-καπιταλιστικών που δημιουργήθηκαν στο όνομά του)· ούτε υπονοεί ότι κάθε εφαρμοσμένη τεχνολογική καινοτομία είναι **θετική** και ωφέλιμη για όλους μας εξέλιξη (είτε πρόκειται για τα εμβόλια είτε για οποιοδήποτε άλλο εμπόρευμα).

Είπαμε παραπάνω ότι ο Ε. τα έκανε πιο σκατά, από θεωρητική άποψη, στην προσπάθειά του να στηρίξει τους συντρόφους του· κι αυτό γιατί διαχώρισε «την ανάλυση από την πλευρά της αξίας χρήσης» από την «ανάλυση από την πλευρά της αξίας και του κόσμου του κεφαλαίου». Η υποστασιοποίηση της αξίας χρήσης (όπως κι αυτή της αναγκαίας εργασίας) ως η «θετική» όψη της μορφής εμπόρευμα διαγράφει το ίδιο το αντικείμενο της Κριτικής της Πολιτικής Οικονομίας. Το εμπόρευμα, όπως και η εργάσιμη μέρα, δεν μπορεί να κοπεί στα δύο. *«Η αξία χρήσης ενός εμπορεύματος»,* λέει ο Μαρξ στον τρίτο τόμο του *Κεφαλαίου*, *«πραγματοποιείται, λειτουργεί μόνο αφού μπει το εμπόρευμα στη σφαίρα της κατανάλωσης. Στα χέρια του παραγωγού η αξία χρήσης υπάρχει μόνο με δυνητική μορφή. Ένα εμπόρευμα όμως δεν το πληρώνει κανείς δυο φορές, πρώτα στην ανταλλακτική του αξία και μετά ξεχωριστά στην αξία χρήσης του. Πληρώνοντας την ανταλλακτική του αξία, ιδιοποιούμαι την αξία χρήσης του»* (ελλ. έκδοση, σελ. 354). Ούτε, βέβαια, μπορεί να κοπεί στα δύο ο χρόνος εργασίας κι έτσι να... καταργηθεί ο καπιταλισμός μέσω της κατάλληλης μείωσης του ωραρίου, αφού *«η υπερεργασία και η αναγκαία εργασία συγχωνεύονται η μια με την άλλη»* (*Κεφάλαιο*, τ. 1, σελ. 247).

Στην περίπτωση των εμβολίων γενετικής μηχανικής αυτός που πληρώνει είναι ο συλλογικός καπιταλιστής-κράτος μέσω των εσόδων της κοινωνικής ασφάλισης και της φορολογίας. Στην αγορά τους δηλαδή κατευθύνεται ένα μέρος του έμμεσου μισθού μας χωρίς εμείς, βέβαια, να ερωτηθούμε. Το ζήτημα του έμμεσου μισθού αγνοείται παντελώς από τους σλοβάκους. Για μας, το προλεταριάτο δεν είναι απλά η τάξη που πρέπει να πουλήσει ακριβά το τομάρι της στην αγορά εργασίας. Είναι **η τάξη της κριτικής της μισθωτής εργασίας και της καπιταλιστικής επιστήμης και τεχνολογίας**. Το προλεταριάτο δίνει στον εαυτό του το δικαίωμα να υποβάλλει σε κριτική την **ποιότητα** των «υπηρεσιών» που του παρέχει το καπιταλιστικό κράτος και η just-in-time ιατρική («τσιμπήστε-σκουπίστε-τελειώσατε»). Δεν μπορούν να του επιβληθούν οι προσταγές είτε της δεξιάς είτε της αριστεράς είτε της αναρχίας του κεφαλαίου και του κράτους γιατί στην ουσία του είναι κριτικό και επαναστατικό. Δεν είναι ένα υποκείμενο με ιδιαίτερα συμφέροντα, είναι μια ανταγωνιστική κοινωνική σχέση.

Αντίθετα με ό,τι ισχυρίζονται η Karmina και ο Ε., στον πραγματικό κόσμο, τον κόσμο της καπιταλιστικής κοινωνίας, ο χρόνος εργασίας των υγειονομικών τα τελευταία δύο χρόνια καθόλου δεν μειώθηκε, όπως γνωρίζουμε πολύ καλά, αλλά αντίθετα αυξήθηκε περαιτέρω. Ας συνοψίσουμε πάλι τι επέφερε η επιβολή του υποχρεωτικού εμβολιασμού, πέρα από τη διαίρεση των εργαζομένων: στον τομέα της υγείας τα κρατικά προγράμματα μαζικού/καθολικού εμβολιασμού και υγειονομικών πιστοποιητικών οδήγησαν σε αναστολή 6.500-7.000 εργαζόμενους, σε ακόμα μεγαλύτερη υποστελέχωση του ΕΣΥ ή μερική στελέχωση με φτηνότερους εργολαβικούς εργαζόμενους, σε ξεζούμισμα των εμβολιασμένων υγειονομικών με την εφαρμογή περιόδου καραντίνας κομμένη στο μισό (για νοσούσες εμβολιασμένες) ή και καμίας καραντίνας (αν υπήρχε απλά στενή επαφή με επιβεβαιωμένο «κρούσμα») και σε μετατροπή των δημόσιων νοσοκομείων σε μονοθεματικά κορονο-νοσοκομεία (δίχως τακτικά ιατρεία) και εμβολιαστικά κέντρα. Με την πολύτιμη συμβολή των κρατικών προγραμμάτων μαζικού/καθολικού εμβολιασμού στην εμπέδωση της κοινωνικής ειρήνης, άνοιξε ο δρόμος για την πλήρη αναδιάρθρωση του ήδη τρομερά ανεπαρκούς ΕΣΥ, μέσω συμπράξεων Δημόσιου-ιδιωτικού τομέα, που θα παρουσιαστούν σαν λύση σε ένα «πρόβλημα φόρτου εργασίας και αποτελεσματικότητας» δημιουργημένο *εσκεμμένα* από τα πάνω. Με τη σειρά της η αναδιάρθρωση θα οδηγήσει σε ακόμα μεγαλύτερη «εξοικονόμηση» προσωπικού και άρα ξεζούμισμα των εργαζομένων στα νοσοκομεία. Επιβεβαιώθηκε, λοιπόν, κάτι που οι προλετάριοι το ξέρουν πολύ καλά: χωρίς ταξικούς αγώνες, καμιά μείωση χρόνου και φόρτου εργασίας δεν προκύπτει από τα πάνω, αυτοματικά, γιατί τίποτα ποτέ δεν χαρίστηκε!

Χρειάστηκε να επεκταθούμε στο τελευταίο σημείο της ψευδο-κριτικής του Ε. γιατί στο παράρτημα του βιβλίου μας είχαμε περιοριστεί στο πώς ορίζεται ο χρόνος αναγκαίας εργασίας σε σχέση με τον χρόνο υπερεργασίας στον καπιταλισμό και την «επιστημονικοτεχνική επανάσταση» ως δήθεν προάγγελο του κομμουνισμού.

Εν κατακλείδι

Η ουσία πίσω από τις παλινωδίες και απατεωνίες του Ε. είναι ότι αποτελούν τον ξεκάθαρο αντιπερισπασμό μιας **ένοχης** συνείδησης. Αν είναι κάποιος εντός του

α/α χώρου (και της αριστεράς) υπόλογοι για στήριξη ακροδεξιών πολιτικών είναι (οι αριστεροί και) οι «αντιεξουσιαστές», σαν αυτόν, που στήριξαν με όλες τους τις δυνάμεις τα λοκντάουν και τις κρατικές εμβολιαστικές υποχρεωτικότητες ενάντια στο προλεταριάτο που ολοφάνερα πληττόταν άγρια από αυτά τα μέτρα.

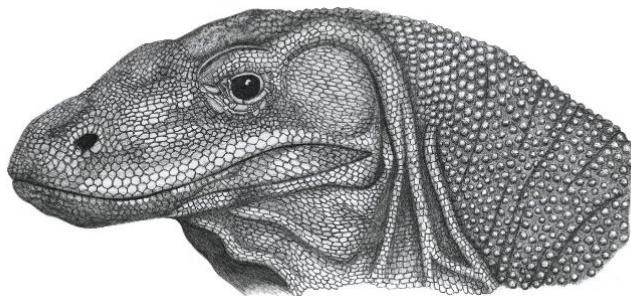
Στην ελληνική πραγματικότητα, στην τρέχουσα συγκυρία, αυτό σημαίνει ότι συμάχησαν με το ακροδεξιό κράτος και την αριστερή του εκδοχή, ενστερνίστηκαν την ιδεολογία της ατομικής ευθύνης και μάλιστα την αναβάθμισαν, όταν ανέλαβαν τη βρώμικη δουλειά να τη διαδώσουν και να την κάνουν αφομοιώσιμη από την εργατική τάξη και ειδικά από το πολιτικοποιημένο κομμάτι της βαφτίζοντάς την ταξικό καθήκον. Δυσφήμισαν την έννοια της τάξης και του ταξικού συμφέροντος διακηρύττοντας με ψεύτικη «ταξική υπερηφάνεια» ότι «εμείς ρε υπακούμε στις κρατικές πολιτικές επειδή τις γουστάρουμε και όχι επειδή το κράτος μας υποχρεώνει!»

Μπορούν να αυτογελοιοποιηθούν κι άλλο οι απολογητές της εθνικής ενότητας των εμβολιασμένων; Κι όμως μπορούν! Όταν κατηγορούν τους «βιοκλεισούρες» (να φανταστούμε εδώ ότι η ατομική τους εμπειρία εκτεταμένης βιοκλεισούρας τους παρασύρει σε αυτές τις παραφθορές ονομάτων τρίτων – έτσι είναι! το βίωμα τείνει να αναδύεται στη γλώσσα ακόμα και χωρίς να το συνειδητοποιεί καμιά) και άλλους εντός του α/α/α χώρου για συνεργασία με «συνοδοιπόρους της εθνικιστικής και αντισημιτικής άκρας δεξιάς, όπως η Contra Dystopia και η Διεπιστημονική Ένωση Υπεράσπισης της Δημοκρατίας και της Βιοηθικής», με τους τύπους δηλαδή που τις έπαιξαν στο σύνταγμα με τα αποβράσματα της pro-patria στις 14/7/2021, την ώρα που οι φιλοκρατιστές αναρχοσυριζέοι και κκεδό-πληκτοι θιασώτες των υποχρεωτικότητων, που σήμαιναν απολύσεις και πτώση του (άμεσου ή έμμεσου) εργατικού μισθού, έκλειναν ραντεβού για το επόμενο φιξάκι και αναρωτιόντουσαν τρέμοντας πόσο μολυσματικός μπορεί να είναι ο αέρας που αποπνέουν τα συντρόφια τους στο πολιτικό τους στέκι. Όλα αυτά ο Ε. και οι υπόλοιποι φίλοι των εχθρών του προλεταριάτου ΔΕΝ τα έκαναν ασφαλώς στην προσπάθειά τους να δώσουν κάποιου είδους αγώνα για κάτι. Αντίθετα τα έκαναν στην προσπάθειά τους να λουφάξουν και να συκοφαντήσουν αυτούς που προσπαθούσαν να δώσουν έναν αγώνα που

αντιστρατεύονταν τον φιλοτομαρισμό της υπακοής στα μέτρα που υπαγορεύει το κεφάλαιο και το κράτος του.

Ο Ε. και οι όμοιοί του εξαπέλυσαν λυσσασμένη «αντιφασιστική» επίθεση σε όσους αντιστάθηκαν στην υποτίμηση του άμεσου και έμμεσου μισθού τους για να αποπροσανατολίσουν, να θολώσουν τα νερά και να αποκρύψουν ότι συναίνεσαν στις κρατικές πολιτικές και τις υπεράσπισαν αναβαθμισμένα, επειδή ενέδωσαν στον φόβο της αρρώστιας και του υποθετικού επερχόμενου βιολογικού θανάτου. Χρησιμοποίησαν, μάλιστα, και χρησιμοποιούν τη c.d και τη Διεπιστημονική Ένωση ως εργαλεία απονομιμοποίησης και κατασυκοφάντησης των πολιτικών απόψεων του συνόλου όσων δεν συμμερίστηκαν την ιδεολογικοποίηση του φόβου τους. Η τακτική που εφαρμόζεται εδώ είναι παλιά και δοκιμασμένη στα μαγειρεία του σταλινισμού: ενοχή λόγω συσχέτισης (guilt by association). Αφού δεν μπορεί να βρεθεί ένα κείμενο, μια άποψη, μια πρακτική δραστηριότητα από τα καταγεγραμμένα, γνωστά και προβεβλημένα κείμενα, απόψεις, πρακτικές δραστηριότητες της **ίδιας** της contra dystopia και του **ίδιου** του Φ. Τερζάκη που να συνάδουν με το αφήγημα της προπαγάνδισης ακροδεξιάς, αντισημιτικής και συνωμοσιολογικής σκέψης, τότε επιστρατεύεται το google searching και η ανακάλυψη άλλων συσχετιζόμενων προσώπων που κάπου, κάποτε, σε άλλο πλαίσιο, εκφράσαν τέτοιες απόψεις!

Η προσφυγή στον αντιπερισπασμό της «αντιφασιστικής ρητορικής» όμως δεν είναι χωρίς κόστος, όπως ξέρουμε πολύ καλά και από την πολύ πρόσφατη εγχώρια εμπειρία της κυβερνητικής κατάληξης του κινήματος των πλατειών. Το σκιάχτρο της «ακροδεξιάς» ήταν πάντα το φτηνό κόλπο της πριμοδότησης της αριστεράς του κεφαλαίου. Τώρα αυτό γίνεται από μια νεοσταλινική και κρατικοποιημένη πάλαι ποτέ κινηματική τάση.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

¹ Μιας και ο ίδιος αναφέρθηκε στην πρώην ομάδα του ως «βασικό πυρήνα» της Συνέλευσης ενάντια στη Βιοεξουσία και την Κλεισούρα και χωρίς να γνωρίζουμε από πού αντλεί αυτήν την πληροφορία, ας του γνωστοποιήσουμε ότι όντως οι σύντροφοι από τα ΤΠΤΓ εδώ και 2,5 χρόνια συμμετέχουν στη Συνέλευση ενάντια στη Βιοεξουσία και την Κλεισούρα αλλά ότι ο «βασικός πυρήνας» του «πονήματος» που τόσο τον ενόχλησε γράφτηκε από ένα πρώην μέλος της... Αντίθεσης που συμμετέχει στη Συνέλευση από την αρχή της δημιουργίας της, τον Μάρτιο του 2020.

² <https://www.facebook.com/egelidis/posts/pfbid0vVtrL-KrGkS9WtrK41BYJWrfUy7VZxL9X2T8DErPJ2gDP2P17bN2fUBPnW2x5m4W9l>

³ <https://againstbiopowerandconfinement.noblogs.org/post/2022/09/29/parartima-durbach/>

⁴ https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=pfbid02BUKvsQubYpnhZhvnKu6mfqCawMqYzXkzpmnh7a897U3tutmj2Ms7VQkrqv5HEkDI&id=100022749136495.

Τι να πρωτοσχολιάσει καμιά από αυτό το ιλαροτραγικό κρεσέντο αμηχανίας, που την περίοδο του πρώτου λοκντάουν θα το ζήλευε κάθε τηλε-ειδικός και θα το χειροκροτούσε με θέρημη κάθε οπαδός της καραντίνας ανεξαρτήτως πολιτικής προέλευσης! Όπως ο επιστρατευμένος ιεροψάλτης – τότεμ Τσιόδρας που την ίδια περίοδο θα ανακοινώσει στα νηπιοποιημένα πλήθη πως «δεν πρέπει να διαταράσσετε την εμπιστοσύνη, μην επενδύετε στον φόβο» και πως «κάθε απόπειρα κριτικής θα πρέπει να μείνει στο αυστηρά επιστημονικό επίπεδο» (21/3/2020). Στο αυστηρά επιστημονικό επίπεδο και αυστηρά από το σπίτι, θα συμπλήρωνε ο Ε. Αξίζει πάντως να θέσουμε ένα ερώτημα στον φιλο-μοντελιστή αντιεξουσιαστή, έστω και ετεροχρονισμένα: όταν αναφέρεται στα περιβόητα «μοντέλα κατά της εξάπλωσης της πανδημίας» έχει κατά νου αυτά τα απολύτως... επιτυχημένα, όσον αφορά τις προβλέψεις τους, όπως αυτό του Neil Ferguson (Imperial College) που προέβλεπε μέχρι και 500.000 νεκρούς στην Βρετανία; Ή, σε αυτά του Δ. Σαρρηγιάννη που παραδέχτηκε τον επόμενο χρόνο (Ιούνιος 2021) πως «είχε πεί και ψέμματα για να μην τρομοκρατηθεί ο κόσμος» (<https://www.iefimerida.gr/ellada/sarigiannis-psemata-gia-na-min-tromokratithei-kosmos>); Άραγε, ο μαθηματικός επιδημιολόγος του ΑΠΘ, ηγετική φιγούρα στη δημιουργία του κατάλληλου κλίματος για την εφαρμογή της βιοπολιτικής του φόβου, θα μπορούσε να έχει πεί και ψέμματα για τον αντίστροφο λόγο, για να τρομοκρατηθεί ο κόσμος;

⁵ Να υπενθυμίσουμε πως η συγκεκριμένη δήλωση Τσιόδρα ακολουθεί προγενέστερη (4/5/2020) κατά την οποία ειπώθηκε από τον ίδιο, αναφορικά με μια περίπτωση ασθενούς που είχε εγκεφαλική αιμορραγία και πέθανε, πως «τον συνυπολογίσαμε δηλαδή όπως και άλλους θανάτους

ως θύμα του κορονοϊού. Δεν πρόκειται για έναν ενιαίο κανόνα στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Να καταγράψουμε δηλαδή οποιονδήποτε ο οποίος πάσχει από τον κορονοϊό ότι πεθαίνει από τον ίδιο τον ίδιο». Και συνεχίζει, «ρискάρουμε να καταγράψουμε πιο πολλούς θανάτους, από το να καταγράψουμε πιο λίγους. Είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε ότι δεν “υποκαταγράφουμε” χάρη στο δίκτυο Ευρωτομο, το οποίο και καταγράφει όλες τις ληξιαρχικές πράξεις θανάτου. Το ίδιο κάνουμε πια και με τη γρίπη». Ο λοιμωξιολόγος καταλήγει πως «σχεδόν 8-9 στους 10 θανάτους αφορούν σε άτομα με υποκείμενα νοσήματα ή με γηρασμένο οργανισμό. Δηλαδή ο θάνατος δεν προήλθε από κορονοϊό, αλλά από την επιβάρυνση του οργανισμού από αυτόν σε συνδυασμό με το υποκείμενο νόσημα. Όπως πολλές φορές συμβαίνει και με τη γρίπη ή τις πολύ γνωστές αναφορές των ενδονοσοκομειακών λοιμώξεων». Εν ολίγοις, ο Τσιόδρας ναι μεν προσπάθησε να μαζέψει τα αμάξευτα δύο μέρες μετά, αφού του τράβηξαν το αυτί οι ανώτεροι στην ιεραρχία γραφειοκράτες, αλλά το ζήτημα περί της καταγραφής και της στατιστικής (αν)αξιοπιστίας είχε τεθεί ήδη από τότε.

⁶ Δες <https://ourworldindata.org/covid-vaccinations> και <https://www.worldometers.info/coronavirus/>. Εκεί βλέπουμε πχ την Πορτογαλία με 95% ποσοστό συνολικής εμβολιαστικής κάλυψης και πληθυσμό γύρω στα 10 εκ. να εμφανίζει 24.855 καταγεγραμμένους covid θανάτους συνολικά, ενώ χώρες όπως η Σενεγάλη με πληθυσμό γύρω στα 17 εκ. και ποσοστό εμβολιασμού μόλις 8,7% να έχει 1.968 νεκρούς, η Νιγηρία με ποσοστό εμβολιασμού 19% και πληθυσμό 200 εκ. να μετρά 3.148 νεκρούς και βέβαια χώρες με πολύ υψηλά ποσοστά εμβολιασμού (πάνω από 78%) όπως Γερμανία, Χιλή, Ηνωμένο Βασίλειο, ΗΠΑ, Γαλλία, Ιταλία, Περου, Βραζιλία, Καναδάς να στέκονται στην κορυφή της λίστας με τους περισσότερους νεκρούς (στις ΗΠΑ 1 εκ. επί πληθυσμού 300 εκ.)!

⁷ <https://link.springer.com/article/10.1007/s10654-021-00808-7>, S. V. Subramanian & A. Kumar (2021): [Increases in COVID-19 are unrelated to levels of vaccination across 68 countries and 2947 counties in the United States](https://doi.org/10.1007/s10654-021-00808-7). European Journal of Epidemiology 36

⁸ <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC8604656/>, Kampf (2021), The Lancet Regional Health - Europe 11, *The epidemiological relevance of the COVID-19-vaccinated population is increasing*

Για να μην κάνουμε λόγο για το ότι φαίνεται πολύ πιθανό πια η Όμικρον να είναι μια μετάλλαξη διαφυγής που μπορεί να έχει προκύψει ακριβώς ως αποτέλεσμα της αυξημένης πίεσης επιλογής από έναν μαζικό μη αποστειρωτικό εμβολιασμό, επιτρέποντας στον ιό να παρακάμψει την όποια ανοσία που προκαλείται από το εμβόλιο. Αυτό δείχνουν τα δεδομένα από χώρες όπως το Ηνωμένο Βασίλειο και έτσι ίσως εξηγείται η εκτόξευση των περιστατικών σε χώρες με υψηλά ποσοστά εμβολιασμού.

⁹ https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=pfbid02Aq5g7UsEuHCXeZ8e7Kgn4L8xWvVLZ3RTav6mz7XWbjMV98fH95HN04yGJj4MNCVDI&id=09213057401379

¹⁰ Όπως έχει συμβεί και σε πάμπολες άλλες περιπτώσεις που αναφέρουμε στο κείμενο. Αυτή η πορεία έχει αποτυπωθεί και σε δημόσιες εμφανίσεις/εκδηλώσεις/συνεργασίες. Ξεκινάει από κοινή συνεύρεση σε πάνελ με στελέχη του NAP (Μηνακάκης, Ιούνιος 2020) και φτάνει στη συμμετοχή σε εκδήλωση με «σημαίνουσες» προσωπικότητες της λενινιστικής και συριζαϊκής αναρχοαριστεράς (red 'n' noir, Οκτώβρης 2022).

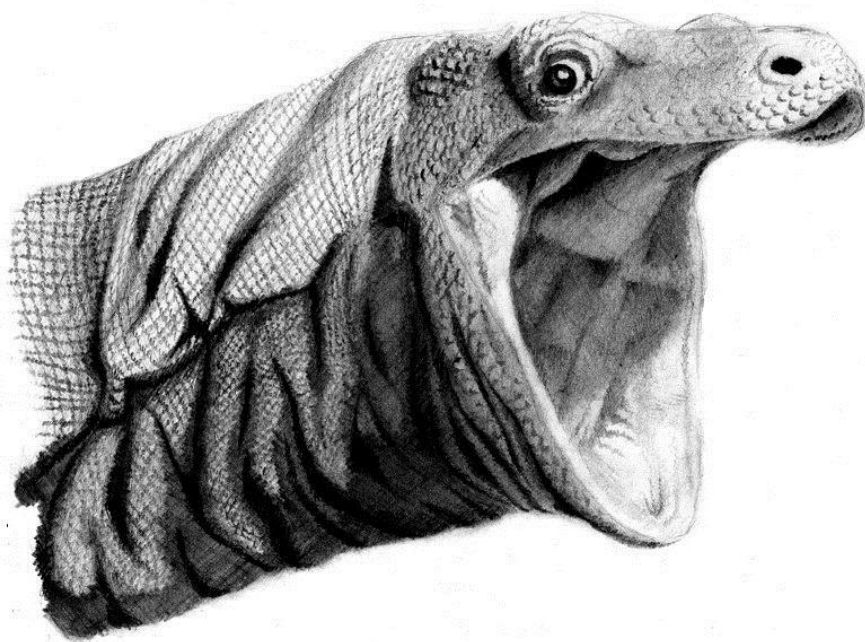
¹¹ https://againstbiopowerandconfinement.noblogs.org/post/2022/07/11/ergatries_polites_anestalmenes/

¹² <https://againstbiopowerandconfinement.noblogs.org/files/2021/12/brochure-ugeia-emvolia-2.pdf#page=11>

¹³ <https://endnotes.org.uk/posts/rona-lorimer-slouching-towards-brussels>

¹⁴ https://inmediasres.espivblogs.net/against_health_pass/

¹⁵ https://www.facebook.com/permalink.php?story_fbid=pfbid026Y6kA3JDe6BZXwDpR8L7LmrkcAJuLe4kPuM9iDz9rcLQDPyt5wvQJxaU2xiB3ieWI&id=109213057401379

Επίμετρο:

Δυο αναρχοσταλίνες συζητούν
για την ταξική πάλη

Τα χρόνια της κρατικής διαχείρισης της πανδημίας υπήρξαν αποκαλυπτικά όχι μόνο ως προς τον ρόλο του καπιταλιστικού κράτους ως οργανωτή της πειθάρχησης της εργασιακής δύναμης μέσω των λοκντάουν και του υποχρεωτικού εμβολιασμού. Υπήρξαν αποκαλυπτικά και ως προς τον ρόλο διάφορων αριστερών και «αντιεξουσιαστών» υποστηρικτών των πειθαρχικών μέτρων οι οποίοι καθ' όλη τη διάρκεια των προηγούμενων τριών χρόνων είχαν το θράσος να εμφανίζονται υποκριτικά ως πολέμιοι της κρατικής διαχείρισης της πανδημίας. Ψευδο-πολέμιοι θα λέγαμε καλύτερα μιας και υπήρξαν από τους βασικούς και πιο φανατισμένους στυλοβάτες όλων των βασικών μέτρων της πειθαρχικής κρατικής διαχείρισης της πανδημίας που έλαβαν χώρα στα πλαίσια της κατασκευής μιας άτυπης εθνικής ενότητας για την αντιμετώπιση της covid-19· κατασκευής που στηρίχθηκε στη συστηματική καταλοιδόρηση όσων αντέδρασαν στην πειθάρχηση και παρέκκλιναν από τη νέα αυτή κατάσταση εθνικής ομοψυχίας, ώστε να συνεχιστεί ανεμπόδιστη και αναβαθμισμένη η εφαρμογή της πολιτικής της εσωτερικής υποτίμησης.

Στο κείμενο που προηγήθηκε ασχοληθήκαμε με τους τέως ριζοσπάστες «αντιεξουσιαστές κομμουνιστές» της Αντίθεσης και τη θλιβερή κατρακύλα τους στον ρόλο των άμισθων οργανικών διανοούμενων του κράτους. Όπως ήδη αναφέραμε η πολεμική αυτή δεν απευθυνόταν στενά στα μέλη της εν λόγω συλλογικότητας, αλλά αφορούσε και άλλους οι οποίοι είχαν παρόμοια στάση και έχουν υπάρξει και παραμένουν συνεργάτες του Εγγελίδη και της παρέας του.

Αν ο Ε. είναι σχετικά καινούργιος στο παιχνίδι της πολιτικής απάτεωνας, οι συνεργάτες του, οι αυτοαποκαλούμενοι αγωνιστές αναρχικοί και κομμουνιστές έχουν περισσότερα χρόνια εμπειρίας στον πολιτικό τραμπουκισμό και την παραποίηση της ιστορίας. Ως εκ τούτου έχουν κατά τη διάρκεια του τελευταίου χρόνου επιδοθεί σε μια άνευ προηγουμένου παραποίηση της πρόσφατης κινηματικής ιστορίας των αγώνων ενάντια στην κρατική διαχείριση

της πανδημίας, η οποία όχι μόνο εξυψώνει τους ίδιους από υποστηρικτές των κρατικών προσταγών σε αγωνιστές αλλά δυσφημεί όσους αγωνίστηκαν πραγματικά ενάντια στα λοκντάουν και τις υποχρεωτικότητες φτάνοντας μέχρι τον ακραίο τραμπουκισμό και την πολιτική τους εξόντωση.

Βασικός συνεργάτης του Ε. και μπροστάρης σ' αυτό το έργο δεν είναι άλλος από τον Νικολάι Πολυκαρπόφ (γνωστός και ως Πολυπαπαρόφ, Πολυρουφιανόφ, Πολυαπατεώνας, για τις ανάγκες του παρόντος κειμένου: Π.). Ο Π. διατηρεί την εν λόγω ιντερνετική περσόνα μέσω της οποίας αυτοδιαφημίζεται ως λαϊκός αγωνιστής και στην πραγματική ζωή είναι μαγαζάτορας και εκδότης, συνιδιοκτήτης του μαγαζιού red 'n' noir αλλά και ηγετικό μέλος της αναρχοσταλινικής σχέτας της Ταξικής Αντεπίθεσης (από 'δω και στο εξής Τ.Α.).

Οι επιθέσεις του τόσο στη συλλογικότητά μας όσο και σε άλλες συλλογικότητες και άτομα που είχαν αγωνιστική δράση ενάντια στον υποχρεωτικό εμβολιασμό, είναι συνεχείς και πολύμορφες. Περιλαμβάνουν μπόλικες δόσεις κακόγουστου χιούμορ, υπεράσπιση και ξέπλυμα πολιτικών τραμπουκισμών σε δημόσιες εκδηλώσεις, πρακτικές λογοκρισίας εκδόσεων που κριτικάρουν την κρατική διαχείριση της πανδημίας, δυσφήμιση συγκεκριμένων αγώνων της εργατικής τάξης και όσων συμμετείχαν σε αυτούς, μαφιόζικες πρακτικές κλοπής κινηματικών εκδόσεων μέχρι και τραμπουκισμούς και επιθέσεις σε προσωπικό επίπεδο.

Ο μαγαζάτορας Π., φυσικά, δεν αναφέρεται ποτέ στην κριτική που έχουμε ασκήσει σε αυτόν και τους ομοίους του. Αντίθετα μας αποδεικνύει πόσο ευρηματικός μπορεί να γίνει όταν σκέφτεται με βάση τις κυρίαρχες εξουσιαστικές νόρμες βαφτίζοντάς μας «βιοψεκασούρες», ενώ παράλληλα όταν προσπαθεί να αναφερθεί στην πραγματική πολιτική μας ταυτότητα επιστρατεύει χαρακτηρισμούς του τύπου «διάφοροι ελευθεριακοί», για να αποκρύψει από το ανίδεο κοινό του την αντιεξουσιαστική κομμουνιστική σκοπιά της κριτικής μας.

Οι γραμμές αυτές δεν έχουν στόχο να εκθέσουν αναλυτικά τις πολύτιμες υπηρεσίες που παρέχει ο Π. στο κράτος μέσω της υπεράσπισης των κρατικών υποχρεωτικοτήτων και της πολιτικής εξόντωσης των πολέμιών τους. Στο συγκεκριμένο επίμετρο θα περιοριστούμε στον σχολιασμό ενός διαλόγου μεταξύ του Π. και του συνεργάτη του Ε. στα πλαίσια της σοσιαλμιντιακής δημόσιας σφαίρας. Ενός διαλόγου που αποκαλύπτει τόσο τον ρόλο τους ως υποστηρικτών συγκεκριμένων κρατικών προσταγών όσο και τη σταλινοποιημένη και πρωτοποριακή λογική τους για τους κοινωνικούς αγώνες. Πριν όμως σχολιάσουμε τον επίμαχο διάλογο, ας παραθέσουμε έναν συνοπτικό κατάλογο των σχετικών δράσεων του Π.:

1. Ως μέλος της Τ.Α. έχει συμβάλει στον λόγο της και στην πολιτική της δραστηριότητα, ενώ έχει υπερασπιστεί δημόσια και τις δράσεις της στην περίοδο κατά την οποία βρισκόταν για άσχετη προσωπική του υπόθεση στη φυλακή. Ο λόγος και οι δράσεις της Τ.Α. συνηγορούσαν από την περίοδο του πρώτου λοκντάουν στην υπεράσπιση των κρατικών προσταγών και η μόνη ουσιαστική διαφορά τους από το κράτος ήταν ότι δεν ασπάζονταν μια δεξιά κατασταλτική διαχείριση της πανδημίας αλλά μια ηπιότερη (σε σημεία) και πιο δημοκρατική βιοπολιτική. Τον ρόλο του μπάτσου και των κατασταλτικών μηχανισμών αντικαθιστά εκείνος του μιλιάντη ο οποίος αναλαμβάνει να διασφαλίσει αρχικά ότι το προλεταριάτο θα κάτσει σπίτι του και σε δεύτερο χρόνο ότι θα τρέξει να εμβολιαστεί μαζικά. Με άλλα λόγια, οι αναρχοσταλνικοί της Τ.Α. ήταν κάποιοι από τους «από τα κάτω» τοποτηρητές της εθνικής ενότητας που ήταν η απαραίτητη προϋπόθεση για μια επιτυχημένη πειθαρχική διαχείριση της πανδημίας. Μεταχειριζόμενοι την έννοια της ταξικής αλληλεγγύης και μεταστρέφοντάς την, βάφτισαν ταξικό καθήκον την τήρηση των κρατικών προσταγών (συν)διοργανώνοντας μεταξύ άλλων διάφορες καμπάνιες υποβολής διαπιστευτηρίων στο κράτος.

2. Έχει δημιουργήσει μαζί με τον συνιδιοκτήτη του μαγαζιού red 'n' noir και κάτοχο της

διαδικτυακής περσόνας «Οτάσσιος Θεοφίλου» τη σελίδα «Παρατηρητήριο Αριστεροακροδεξιάς Ψέκας». Η εν λόγω σελίδα είχε αρχικά το όνομα «ο Φώτης ο Τερζάκης» και είχε στόχο τη δυσφήμιση του Φ. Τερζάκη και την παρουσίασή του ως μια ακροδεξιά και συνωμοσιολογική φιγούρα. Ένας από τους βασικότερους λόγους της δημιουργίας αυτής της σελίδας ήταν το ξέπλυμα του τραμπουκισμού που υπέστησαν τόσο ο ίδιος ο Φ. Τερζάκης όσο και οι παρευρισκόμενοι στην παρουσίαση του βιβλίου του για τις «Αντιμαχόμενες θεραπευτικές αντιλήψεις στον σύγχρονο κόσμο» στις 27/2/2022 στο ΑΚΝ από μέλη της Τ.Α. και της Pasamontaña. Οι αντιδράσεις από ανθρώπους που αγωνίστηκαν ενάντια στις κρατικές υποχρεωτικότητες ανάγκασαν τον Π. να σταματήσει να κάνει τον γελωποιοό και να αρχίσει να παριστάνει τον μεγάλο και τρανό αντιφασίστα ντετέκτιβ που δήθεν αποκαλύπτει υπόγειες συνεργασίες μεταξύ αριστεράς και ακροδεξιάς. Το μόνο που αποκαλύπτει βέβαια η αυριανιστική του εκστρατεία είναι την ικανότητά του στην παραποίηση, την εντυπωσιοθηρία, τη διάγερση ενός φτηνιάρικου αντιφασισμού και την ανικανότητά του στην *πολιτική* κριτική των πολιτικών του αντιπάλων.

3. Έχει ομολογήσει με δημόσια χυδαία δήλωση στο προσωπικό του προφίλ στις 15/12/2022 την κλοπή των βιβλίων των εκδόσεων *Κόκκινο Νήμα* και της *Συνέλευσης Εργαζομένων και Ανέργων από την Πλατεία Συντάγματος* από το βιβλιοπωλείο red 'n' noir προκειμένου να πουλήσει τζάμπα φιλανθρωπία σε κρατούμενους. Στη μαφιόζικη αυτή πράξη προέβη μόνο και μόνο επειδή μέλη των δύο παραπάνω συλλογικοτήτων συμμετέχουν στην συνέλευσή μας, φανερά ενοχλημένος από το ότι αποκαλύψαμε τον ρόλο του ίδιου και των ομοίων του ως βασικών υποστηρικτών των κρατικών προσταγών.

4. Έχει επιχειρήσει να χρησιμοποιήσει τα διάφορα πολιτικά του κονέ μέσα στην αριστερά και στον α/α χώρο προκειμένου να μας αποκλείσει από κινηματικούς χώρους και

να μας εξοντώσει πολιτικά επειδή αρνηθήκαμε να συναινέσουμε στον κανιβαλισμό του Τερζάκη και της contra dystopia και επειδή επιμένοντας να θυμίζουμε τα κατορθώματα των ομοϊδεατών του, τού χαλάμε τη μόστρα του λαϊκού αγωνιστή.

Ας παρακολουθήσουμε όμως τον απολαυστικό διάλογο:

Νικολάι Πολυκαρπός: *πρέπει να γίνει σαφές πως αυτό δεν αφορά το σύνολο των ανεσταλμένων υγειονομικών (κάποιοι εκ των οποίων πήραν αποστάσεις όταν είδαν προς τα που πάει το πράγμα), αλλά τη συγκεκριμένη τάση η οποία είχε από την αρχή αντιδραστικό περιεχόμενο, καθώς ηγήθηκαν πολιτευτές του ευρύτερου εθνικιστικού χώρου (Νταλιάνης, Παπαμεθοδίου, Ευαγγέλου, Μπέχλης κλπ). Με αυτούς συμπορεύθηκαν οι Λαφαζάνηδες, οι Μπελαντήδες, οι Τερζάκηδες και οι λοιποί "αριστεροί" κ "ελευθεριακοί", αυτούς διαφημίζουν οι βιοκλεισούρες αυτή τη στιγμή στη σελίδα τους (ΣΥΔΕ/"υγειονομικοί κατά της υποχρεωτικότητας"/ΕΛΕΥΣΙ) και όχι τον αγώνα των υγειονομικών. Δεν ενδιαφέρθηκαν ποτέ για τους υγειονομικούς (ανεσταλμένους και μη). Ήταν μια ξεκάθαρη αριστεροακροδεξιά πολιτική συμμαχία και όχι ένας "ταξικός αγώνας"...*

Γιώργος Εγγελίδης: *Έχεις κάτι συγκεκριμένο κατά νου; Γιατί όσον αφορά την κινηματική διάσταση εγώ δεν είδα κάποια ουσιαστική διαφοροποίηση και αποστασιοποίηση. Το αντίθετο. Δεν αναφέρομαι φυσικά σε ατομικές ενδεχομένως στάσεις και περιπτώσεις.*

Γιώργος Εγγελίδης: *Επίσης, μια κάθετη διάκριση μεταξύ "υποκειμένου" του αγώνα και ηγεσίας νομίζω ότι δεν μπορεί να υφίσταται όχι μόνο στο συγκεκριμένο κίνημα αλλά και ευρύτερα. Το γεγονός ότι ευδοκίμησαν οι συγκεκριμένες μορφές και πολιτικά μορφώματα εκφράζει και το ποιόν της "βάσης"*

Νικολάι Πολυκαρπός: *ναι, έχεις απόλυτο δίκιο. Αναφέρομαι ξεκάθαρα σε ατομικές περιπτώσεις. Γι αυτό λέω "κάποιοι εκ των οποίων πήραν αποστάσεις κλπ". Απλά πρέπει να γίνει σαφές πως η ηγεσία δεν προέκυψε αυθόρμητα, αλλά ως υποκείμενα είχαν προγε-*

νέστερη πολιτική δράση στον ευρύτερο υπερορθόδοξο, εθνικιστικό κ ακροδεξιό χώρο.

Γιώργος Εγγελίδης: *η έννοια της καθαρής αυθορμησίας και αμεσότητας είναι ούτως ή άλλως λάθος όπως το βλέπω. Δηλαδή αυτό που εμφανίζεται ως άμεσο στην πραγματικότητα έχει προέλθει μέσα από διεργασίες που δεν είναι άμεσα ορατές. Στην προκειμένη περίπτωση από τις διαδικασίες εντός του υπερορθόδοξου εθνικιστικού χώρου και τις ζυμώσεις του αρχικά με τον αριστερό εθνικισμό και μετέπειτα με τα ανορθολογικά "αντιεξουσιαστικά" ρεύματα.*

Ο παραπάνω διάλογος είναι μονάχα ένα μικρό δείγμα της σταλινοποιημένης, πρωτοποριακής και αντιπρολεταριακής λογικής που διατρέχει τον λόγο και τη δράση των δύο θλιβερών περσόνων που συζητούν και των ομάδων τους.

Για τον Π. και για την ομάδα του οι ταξικοί αγώνες είναι κατά βάση αγώνες ηγεσιών, η στήριξη σ' αυτούς εξαρτάται από το αν θα επικρατήσει μια αριστερή ή μια δεξιά ηγεσία και το αποτέλεσμά τους καθορίζεται αυστηρά από τη βούληση αυτών των ηγεσιών. Το ότι δεν έχουμε διαβάσει όλα αυτά τα χρόνια μία λέξη κριτικής σε καπελωμένους από την αριστερά κοινωνικούς αγώνες τόσο από τον ίδιο όσο και από την Τ.Α., δείχνει την ξεκάθαρη ταύτιση τους με τις αριστερές ηγεσίες τους. Αυτό τους καθιστά διαχρονικά συνεπείς ακολουθητές διάφορων αριστερών εργατοπατέρων. Στην προκειμένη περίπτωση η ταύτιση μίας ακροδεξιάς τάσης με το σύνολο των ανεσταλμένων υγειονομικών που αγωνίστηκαν ενάντια στις κρατικές υποχρεωτικότητες, τις αναστολές εργασίας αλλά και την αναδιάρθρωση του ΕΣΥ, δεν ήταν καθόλου τυχαία: σχετίζεται με το ότι ο αγώνας αυτός εν τη γενέσει του ήρθε σε πλήρη σύγκρουση τόσο με τις απόψεις των ίδιων όσο και με τη στήριξη που παρείχαν οι αριστερές συνδικαλιστικές ηγεσίες στο κράτος μέσω της προπαγάνδισής του υποχρεωτικού εμβολιασμού και του «αδειάσματος» αυτών των συναδέλφων τους οι οποίοι αρνήθηκαν τον εμβολιασμό.

Για τον Ε. δεν υπάρχει «καθαρή αυθορμησία και αμεσότητα» στους κοινωνικούς αγώνες. Έτσι αναφερόμενος στο κίνημα ενάντια στην υποχρεωτικότητα του εμβολιασμού υιοθετεί μια συνωμοσιολογική και παραπλανητική ανάλυση. Στην ανάλυση αυτή τα κινήματα παύουν να θεωρούνται πεδία διαλόγου, αντιπαραθέσεων και συγκρούσεων μεταξύ των διαφόρων υποκειμένων που τα αποτελούν και παρουσιάζονται ως ενιαίες οντότητες και αποτελέσματα σκιωδών διεργασιών μεταξύ αριστερών και δεξιών ηγεσιών. Βέβαια για τους πραγματικά αμέτοχους στους κοινωνικούς αγώνες, όπως αυτός, η μοναδική διέξοδος ερμηνείας της πραγματικότητας είναι η συνωμοσιολογία.

Οι κοινωνικοί-ταξικοί αγώνες δεν είναι όμως αγώνες ηγεσιών, αντίθετα έχουν μια αντιφατική δυναμική γιατί υποκινούνται «αυθόρμητα» και «άμεσα» από τον ταξικό πόλεμο που διεξάγει το κράτος και το κεφάλαιο στους μισθωτούς και εκφράζουν τις πολύπλευρες ανάγκες των υποκειμένων που συμμετέχουν σ' αυτούς. Αυτό που μας ενδιαφέρει από μια αντιεξουσιαστική κομμουνιστική σκοπιά είναι πώς τα υποκείμενα αυτά διαχειρίζονται τους αγώνες τους και αν εκφράζουν έμπρακτα την κριτική τους τόσο στις αριστερές όσο και στις δεξιές ηγεσίες τους.

Οι “αναρχο”σταλίνες (Πολυαπατεώνας, Εγγελίδης και Σία) είχαν κάνει **ήδη** τις πολιτικές τους επιλογές: στήριξαν όλες τις κρατικές υποχρεωτικότητες στη διάρκεια της πανδημίας, έγιναν σταυροφόροι του εμβολιασμού και συνοδοιπόροι (έστω και ως χρήσιμοι ηλίθιοι) των επιμέρους αναδιάρθρωσεων στη σφαίρα της (ανα)παραγωγής που προώθησε η (ακρο)δεξιά του

κεφαλαίου. Ως τέτοιοι (χρήσιμοι ηλίθιοι), αφού επί μήνες επιδόθηκαν σε μια εκστρατεία καταλοιδόρησης των ανεμβολίαστων υγειονομικών και συνυπέγραψαν ουσιαστικά τις αναστολές τους, μεταξύ άλλων συμβουλεύοντας τον ακροδεξιό υπουργό υγείας πώς να τους ξαποστείλει από τις θέσεις τους,¹ συνεχίζουν και σήμερα με λάσπη, συκοφαντίες και ψέματα να θολώνουν τα νερά σε μια απελπισμένη αντιπερισπαστική εκστρατεία λοιδορίας όχι μόνο των ανεμβολίαστων ανεσταλμένων εργαζομένων αλλά και όσων στάθηκαν αλληλέγγυα στον αγώνα τους – τον πιο σημαντικό εργατικό αγώνα αυτής της Ζετίας.

Οι χειροκροτητές της κρατικής ακροδεξιάς δυσαρεστημένοι με την –αναγκαστική λόγω ΣΤΕ– απόφαση του συνοδοιπόρου τους, του Πλεύρη, να αποκαταστήσει με χίλια εμπόδια τους τιμωρημένους εργαζόμενους, συνεχίζουν να επιτίθενται στον αγώνα των χιλιάδων ανεσταλμένων υγειονομικών, αποκαλύπτοντας έτσι ότι είναι χειρότεροι και από το ίδιο το κράτος που είναι αναγκασμένο να διατηρεί, ως έναν βαθμό, την κοινωνική ειρήνη.

Ο συγκεκριμένος εργατικός αγώνας ξεφτίλισε το πάλαι ποτέ γελοίο σόφισμα των αναρχοσταλινικών ότι ο εμβολιασμός ήταν «ταξικό καθήκον». Εφτά χιλιάδες εργαζόμενοι το έκαναν στην πράξη σκουπίδι και το πέταξαν εκεί που του άξιζε – προστατεύοντας έτσι από την απόλυση ή την αναστολή μισθού (στο δημόσιο) και χιλιάδες άλλους ανεμβολίαστους εργαζομένους σε άλλους κλάδους. Για αυτό το «θράσος» τους οι ανεμβολίαστοι υγειονομικοί, ως σύνολο, στοχοποιούνται έως και σήμερα από τη συμμορία των φιλοκρατικών σταυροφόρων. Τα φτηνά σενάρια που φιλότιμα διακινούν οι τελευταίοι, του τύπου ότι

¹ Βλ. *Πανδημία Covid-19 Η διαχείριση της υγειονομικής κρίσης και Δημόσια Υγεία*, σελ.18: Και αν **δεν νοείται εν μέσω πανδημίας να εργάζονται ανεμβολίαστοι υγειονομικοί** (οι οποίοι αποτελούν ένα πολύ μικρό ποσοστό επί του συνόλου των υγειονομικών) εντός των νοσοκομείων, κέντρων υγείας (κ.α) ανήκουστη και εγκληματική είναι (α) η τοποθέτησή τους σε αναστολή εργασίας **(και όχι σε άλλες θέσεις του συστήματος υγείας ή υπηρεσίες δημόσιας υγείας χαμηλού ρίσκου μετάδοσης)** με την ανεργία νομοτελειακά να καταδικάζει τους ίδιους και τις οικογένειές τους στην ανέχεια και σε φτωχή/κακή υγεία, (β) η μη κάλυψη των κενών θέσεων και (γ) η εργαλειοποίηση των απολύσεων ως “δούρειος ίππος” για την ιδιωτικοποίηση της υγείας.

οι δεξιοί εθνικιστές γιατροί ήταν πριν την αναστολή τους δραστήριοι στον χώρο της πατριωτικής δεξιάς και ότι επομένως ήταν εκ των προτέρων οργανωμένη η ανάδειξή τους ως κάποιων εκ των ηγετών του κινήματος, μόνο τη χλεύη του κάθε νοήμονα ανθρώπου μπορούν να προκαλέσουν. Λίγο ακόμα και θα μας πουν ότι οι ίδιοι οι ηγέτες σχεδίασαν και την αναστολή του μισθού τους για να ηγηθούν των υποτιθέμενων ακροδεξιών στο σύνολό τους ανεσταλμένων υγειονομικών που και αυτοί με τη σειρά τους οργάνωσαν την αναστολή τους για να αποτελέσουν τη βάση που στηρίζει τον κάθε ακροδεξιό ηγετίσκο! Αυτό που επιχειρούν να αποκρύψουν με όλες αυτές τις αποτυχημένες απόπειρές τους να πετάνε την μπάλα στην ακροδεξιά εξέδρα είναι ότι η αριστερά του κεφαλαίου έσπευσε να συμπορευθεί με τη δεξιά του κεφαλαίου – *όπως και οι ίδιοι*– κι εγκατέλειψε τον αγώνα αυτόν, αφήνοντας έτσι πολιτικό κενό που εμπόδισε ένα συνηθισμένο καπέλωμα α λα αριστερά. Αν είναι λοιπόν κάτι που τους ενοχλεί, είναι το καπέλωμα από τα δεξιά –εν μέρει μάλιστα από τα δεξιά, αν λάβει καμιά υπόψη της ότι το συγκεκριμένο συντονιστικό των ανεσταλμένων υγειονομικών περιελάμβανε ως ηγετική ομάδα 36 εκπροσώπους από 36 διαφορετικά νοσοκομεία– γιατί, ας το ξαναπούμε, δεν τους είδαμε να ασκούν καμιά κριτική σε κανέναν από τους καπελωμένους από τους αριστερούς συνδικαλιστές τρέχοντες εργατικούς αγώνες!

Η ταύτιση χιλιάδων υγειονομικών με ορισμένους ακροδεξιούς «ηγετίσκους» δεν γίνεται, φυσικά, από καμιά ειλικρινή ενασχόληση με τις αδυναμίες, τις αντιφάσεις και τα όρια των ταξικών αγώνων. Με αυτά ασχολούνται οι συλλογικότητες που εναντιώθηκαν στις επιταγές του καπιταλιστικού κράτους μέσα από πραγματικούς αγώνες και στάθηκαν κριτικά εμπράκτως μέσα σε αυτούς και όχι αυτοί που συναίνεσαν, αν δεν υπερασπίστηκαν κιόλας, τις κρατικές μεθοδεύσεις του εμβολίου. Εξάλλου, αν το εξετάσουμε πιο συνολικά, οι μενουμεσπιτιστές/εμβολιολάτρες συναίνεσαν, επίσης, στη νέα φάση αναδιάρθρωσης στον χώρο της εκπαίδευσης (βλ. τηλεκπαίδευση/τηλεργασία)

και έμμεσα στην αναβάθμιση της οικογενειακής μιζέριας και στη φτωχοποίηση των υπόλοιπων εργαζομένων, μέσω των κρατικών επιδομάτων του «μένουμε σπίτι»· για τους τελευταίους ο υποχρεωτικός εγκλεισμός σφραγίστηκε από την επιτυχή επιβολή της τηλεκπαίδευσης/τηλεργασίας.

Για τους χειροκροτητές των κρατικών βιοπολιτικών προσταγών, η τελευταία γραμμή υπεράσπισης της προδοτικής στάσης τους απέναντι στο προλεταριάτο και στο κίνημα είναι η απονομιμοποίηση των αγώνων που δόθηκαν τα τελευταία τρία σχεδόν χρόνια. Ταυτόχρονα, αποκαλύπτουν όλη τους την αντιδραστική, πρωτοποριακή λογική, αγνοώντας περιφρονητικά την υποκειμενικότητα των χιλιάδων ανεσταλμένων της βιομηχανίας υγείας και επικεντρώνοντας στις ελάχιστες «ηγετικές» περσόνας. Η μονομανής επικέντρωσή τους στην «κινηματική» ακροδεξιά είναι τελείως φέηκ, αν ληφθεί υπόψη ότι αυτοί που πουλάνε αντιφασιστικό σανό είναι οι ίδιοι που συναίνεσαν στα μέτρα που επέβαλλε το εγχώριο ακροδεξιό προσωπικό του κεφαλαίου. Ταυτόχρονα, αυτή τους η στάση αποκαλύπτει τις πολιτικές τους προτιμήσεις (λέγε με αριστερά του κεφαλαίου, την οποία ψέγουν –και μάλιστα όχι πάντα– μόνο όταν συνεργάζεται με την ακροδεξιά του).

Από τη μεριά μας έχουμε κάνει εμπράκτως σαφή την εχθρότητά μας απέναντι σε όλες τις πολιτικές μορφές του κεφαλαίου· έχουμε κριτικάρει τις αλλοτριωμένες μορφές της ταξικής πάλης, τις αδυναμίες των αγώνων, τις κρίσιμες καμπές τους όντας κομμάτι τους. Συγκεκριμένα, είχαμε αναδείξει σε κείμενά μας τις διάφορες τάσεις εντός των αγωνιζόμενων ανεσταλμένων υγειονομικών, είχαμε επιλέξει να συνεργαστούμε κυρίως με την «Πρωτοβουλία Υγειονομικών Θεσσαλονίκης Ενάντια στους Αποκλεισμούς» και με τους ανεσταλμένους υγειονομικούς Ικαρίας και είχαμε σταθεί ξεκάθαρα κριτικά απέναντι στο συδε, όχι από τη βολή του σαλονιού ή του μαγαζιού μας ενώ βαράμε μύγες, αλλά στα μούτρα κάποιων εκ των ηγετών του. Έχουμε επαρκώς τεκμηριώσει τη σημασία του αγώνα αυτού εντός της ευρύτερης εναντίωσής μας

στην κατάσταση έκτακτης ανάγκης που δημιούργησε το καπιταλιστικό κράτος μέσω της πανδημίας, χωρίς να αναστείλουμε ποτέ την κριτική μας στάση.

Κι αυτό γιατί εξακολουθούμε να θεωρούμε ότι το προλεταριάτο, ως υποκείμενο της ιστορίας, θα υπερβεί όλους τους αλλοτριωμένους τρόπους πολιτικής έκφρασης μόνο μέσα από τον δικό του αγώνα ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο και ενάντια σε κάθε φιλοκρατιστή που του κουνάει το δάχτυλο!

Πάνω στη σταλινομονομανία τους, οι θλιβεροί απολογητές των κρατικών υποχρεωτικοτήτων ενάντια στους αγώνες της εργατικής τάξης, προσπαθούν να ορίσουν ποιος ανήκει και ποιος δεν ανήκει στον α/α χώρο. Δυστυχώς γι' αυτούς, στον πραγματικό κόσμο όπου οι αναρτήσεις και τα λάικ των διάφορων παρατηρητηρίων αποτελούν κενό γράμμα, το ποιος είναι αντιεξουσιαστής ορίζεται από τον βαθμό *εναντίωσής του* στις κρατικές πολιτικές. Όποιο περιτύλιγμα λοιπόν κι αν επιλέξουν από το σούπερ μάρκετ των ιδεολογιών, δεν θα καταφέρουν να κρύψουν τον αντιδραστικό τους λόγο και ρόλο, που έγινε πασιφανής από το καλοκαίρι του 2021 και μετά.

